

POÓR EDIT
ÉLMÉNYEK ÉSZAKON

Írta: Poór Edít

Szerkesztette:

Poór Edít & Hudák Aníta

Minden jog fenntartva!

A borítóterv:

Poór Edít

Fotó:

Körmendi Ríta festménye

Magánkiadás

ISBN

Nyomdai munka:

2023.

POÓR EDIT

ÉLMÉNYEK ÉSZAKON

ELŐSZÓ

KEDVES OLVASÓ!

Nagy szeretettel köszöntök mindenkit, aki e könyvet olvassa. Ajánlom mindazok számára, akik szeretik a kalandokat és az északi tájak érdekességeit, valamint érdeklődnek a spirituális gondolkodás iránt.

A regényem története több helyszínen játszódik. Rasmus és bátyja Aaron, feleségével Finnországban Lappföldön telepednek le. Családi vállalkozásban kávéházat nyitnak. Pár év elteltével megszületik a gyermekük Niilo.

A fiú legjobb pajtása Joel, akivel kiválóan megértik egymást, szinte testvérként nőnek fel.

A három férfi elindul Izlandra, majd a végcél Grönland. Itt megismerkednek az eszkimók életével, hagyományukkal és az iglu építésével. Utazásuk során lenyűgöző élményekben és rengeteg kalandban van részük, valamint életre szóló barátságok köttetnek.

Debrecen, 2022. 12. 09.

Poór Edit

ELSŐ FEJEZET

Rasmus és testvére Aaron a feleségével Finnországban, Ivaloban telepedtek le. Ez az egyik legnagyobb település, Lappföldön található és rendelkezik reptérrel is. Az Ivalo folyó partján terül el. Itt zajlott az első aranyláz, azért is nevezik „Arany folyónak”. Kissé zord, vadonnak tűnő, de festői táj. Ezt a területet tekintik a Mikulás hagyományos hazájának. Lappföldön nyáron éjszaka is világos van, ekkor az éjféλι napsütés fantasztikus. Ebben az időszakban lehet a folyón sétahajózni, de alkalmas a kenuzáshoz, vagy túrázni a hegyekben. Kuttura és Ivalo között, a hetven kilométeres szakaszon jó néhány vadvízi zuhatag található. Tél idején pedig síelni, motoros szánózni, rénszarvas és husky szafarira, valamint hótalpas gyaloglásra van lehetőség.

A hótalp lényege, hogy a bakancsnál nagyobb méretű legyen. Ne süllyedjen bele a hóba, hiszen a hó felszínén való haladást segíti elő, függetlenül a hóréteg vastagságától.

A sarki fény, leírhatatlanul romantikus és csodálatos. Hetente több alkalommal is megfigyelhető, többnyire november és április között. Azon a helyeken látható leginkább, ahol teljes a sötétség. Fontos a derült égbolt és a sarki fény aktivitása, hogy megfelelő erősségű legyen. Az északi fény – Aurora boreális –, a római Auroráról – hajnal istennőjéről – kapta a nevét. Ehhez a lélegzetelállító jelenséghez több népi legenda fűződik.

Lappföldön az őslakos számik, úgy gondolják, hogy ezek a táncoló fények, amikor megjelennek az égbolton, egy mágikus tűzróka halad át és a farkával széjjel söpri a csillagport.

A másik legenda szerint, az északi fény lehullt az égről és csapdába ejtette pár partmenti kő a Labrador – félszigeten. Egyszer arra járt egy eszkimó harcos és lándzsájával megpróbálta kiszabadítani őket, ám nem járt sikerrel. Ezért a fényt továbbra is fogva tartják a kövek. Így alakult ki az elbűvölő színekben játszó, labradorit drágakő.

Tulajdonképpen, amikor a napszél eléri a Földet, a Nap felől érkező elektromos részecskéket, a Föld mágneses mezője eltéríti. A protonok és elektronok ilyenkor összeütköznek a bolygó légkörében lévő különféle gázokkal, ezek festik meg a más és más alakzatú, színű fényformákat. Az ütközés magasságától függenek a színek kialakulása. A vörös, kék és ibolya inkább alacsonyabb szélességeken láthatóak. A légkör gyakoribb összetevője az oxigén miatt a vörös és világoszöld, sárgás szín. A nitrogén következtében, kék és ibolya tűnhet fel.

A formája igen változatos, gyakran fátyolra, függönyre, ívelt szalagra vagy sugár, fénynyaláb alakzatra hasonlít. A függöny alakzatokat párhuzamos sugarak alakítják, melyek a helyi mágneses mező irányát mutatják meg. A Műholdról készült felvételeknél olyan, mint egy fénygyűrű, amely glóriaként veszi körül a mágneses pólust.

Az északi népek legendái arról is szólnak, hogy hangja van a fényjelenségnek. Két fajtáját figyelték meg az egyik suttogásszerű, a másik pedig reccsenő vagy csattanó hangot képez.

A család beleszeretett ebbe a Pazar tájba és nyitottak egy kávézót, abból tartották fent magukat. A süteményeket Aaron felesége sütötte, az újításaival mindig akadt valami különlegesség. Jól ment az üzlet, igyekeztek bővíteni a kínálatot egyedi teafélékkel is. Többnyire Aaron volt az anyagbeszerző. A helyiség nem túl nagy területű, de impozáns belsővel rendelkezett. Bárpultot és boxokat alakítottak ki, hogy mindenki megtalálja a kedvenc helyét. Főleg törzsvendégek jártak hozzájuk. Az emeleti részt átfurmálták lakásnak. Évekbe telt, amíg elnyerte a végső formáját. Rengeteget dolgoztak, hogy a vállalkozásuk idáig eljusson.

Aaron és felesége Helmi, már szeretnék volna, ha gyermekük születik. Alig telt el két év és a kis Niilo már pólyájából szemlélte a világot. Rasmus is nagyon boldogan fogadta, sok időt töltött vele. Becézgette, babusgatta alig várta, hogy felcseperedjen. Neki még nem sikerült családot alapítania, mert az első szerelme, akit eljegyzett más karjába kíváncszott. Ez a csalódás nagyon megviselte, nem gondolt új kapcsolatra. Bátyjánál jó tíz évvel volt fiatalabb, így az idő sem sürgette. Nagyon szeretett olvasni, szabadidejének egy részét ezzel töltötte. Vasárnap és hétfőn szünnapot tartottak.

A Nap fénye megcsillant a folyó víztükrében. Igen kellemes időjárási viszonyok ígérkeztek.

– Rasmus! Helmivel lemennénk a folyón, ha tudnál vigyázni Niilora – vetette fel Aaron.

– Persze, szívesen – válaszolta készségesen.

– Jó testvér vagy, sokat köszönhetek neked – folytatta és átölelte öccsét.

– Én is neked, kedvenc bátyám – mondta nevetve.

– Rasmus, én is nagyon köszönöm neked. Már régóta tervezzük Aaronnal ezt az utat, de mindig közbejött valami. Niilonak mindent odakészítettem, estére megjövünk – folytatta Helmi.

– Rendben, ne aggódjatok, csak vigyázzatok magatokra, mert hirtelen kanyarodnak és veszélyesek a zuhatagok – intette őket Rasmus.

– Tudom, már megtettük veled ezt az utat, emlékszel? – kérdezte Aaron kajánul.

– Igen, azért mondtam – válaszolta Rasmus mosolyogva.

A fiatal pár mindent összekészített a vadevezéshez, majd elindultak. Jó háromnegyed részét megtették már az útnak, amikor megálltak pihenni egy kisebb szigetnél. Gyönyörködtek a varázslatos tájban és élvezték a csend dallamát. Jó nagyokat szippantottak az éles levegőből, miközben megették a szendvicseiket.

– Aaron ez annyira mesébe illő, én olyan nagyon boldog vagyok – szólalt meg Helmi és odabújt párjához.

– Én is drágám, – válaszolta és hosszasan ölelte magához.

– Talán indulnunk kellene, hogy még lent elérjük az utolsó kompot – indítványozta Helmi.

– Rendben szívem, mehetünk – válaszolta a férje.

Az utolsó zuhataghoz érkeztek, amikor egy szikla megdobta a kenut és felborultak vele. Erősen kapaszkodtak belül, ám a következő éles kő darabokra törte a csónakjukat.

Rasmus az egésznapját örömmel töltötte Niiloval, sokat játszott vele és mesét olvasott. Már későre járt, kezdett aggódni a szüleiért. Gondolta eltelhetett az idő és nem érték el az utolsó kompot. Emlékezett rá, hogy amikor a bátyjával volt, ők is épp csak felléptek rá az utolsó pillanatban. A kisfiút lefektette és elaltatta, bár nem ment könnyen hiányzott neki apa – anya jóéjt puszija.

Eltelt a másnap és még mindig nem érkeztek haza. Ekkor már vészjósló gondolatok jártak a fejében. Niilo is egyre türelmetlenebb volt, nagyon hiányoztak a szülei. Rasmus értesítette a mentőcsapatot. Keresték helikopterrel és motorcsónakkal is eredménytelenül. Két nap elteltével a kenu pár darabját megtalálták, innentől egyértelmű volt számukra, hogy balesetet szenvedtek. A kérdés csak az, hogy sikerült – e partot érniük. Szárazföldön folytatták tovább a kutatást.

Aaron és Helmi, igyekeztek kiúszni a partfelé, ellenben a sodrás a folyón nagyon intenzív volt. Az asszony egy faágba kapaszkodott, így próbált meg tovább haladni. Egy hatalmas hullám neki dobta őt a következő sziklának. A fejét beütve eszméletét veszítette, majd elmerült.

Aaron kis ideig együtt úszott feleségével, de később eltávolodtak egymástól az áramlás miatt. Messzebbről, még látta őt, aztán egyszer csak eltűnt.

– Helmi! Helmi! – kiabálta kétségbeesetten.

A vad zuhatag hangja azonban elnyomta kiáltozását. Kimerülten kapaszkodott egy darab fába és küzdött az ellenárral, majd ernyedten csúsztak le kezei róla. Egy – egy pillanatra még feltűnt, azután végleg elnyelte a zord folyó.

Jó pár nap elteltével Rasmus már sejtette, hogy nem hozhatnak jó híreket a bátyjáékról. Csüggedt és gondterhelt lett. Semmi hír nem érkezett felőlük, bár a kutatás folyamatos volt. Niilot nagyon nehezen tudta vigasztalni, hiszen a gyermek látta nagybátyja szomorúságát. Két hét is eltelt, mire partra sodorta a folyó a holttestüket, jóval messzebbre. Tisztességgel eltemette őket, ám vigasztalhatatlan maradt, Niilo lett a mindene. Úgy nevelte és vigyázott rá, mint a szeme fényére. Amit csak lehetett megadott neki. Az ott élők nagyon szerették a családot és az együttérzésüket azzal mutatták ki, hogy amiben csak lehetett segítettek nekik.

A szomszédban élő házaspárnak fia Joel, egyidős volt Niiloval. Az asszony elvállalta, hogy napközben vigyáz a gyermekekre. A férje pedig a kávéházban segített Rasmusnak. A két fiú, szinte testvérként növekedett.

Többször kimentek a szülők sírjához és elcsendesedve, gondolataikba mélyedve üldögéltek ott, majd elmondtak egy imát.

– Rasmus, akkor az én szüleim, már soha többé nem jönnek vissza hozzám? – kérdezte sírva Niilo.

– Ebben a formában nem kisfiam – és könnyek között ölelte magához Niilot.

– De, hol vannak ők most?

– Nézz fel az égre, látod? A felhőkön túl egy más, láthatatlan világ kezdődik és ott laknak a lelkek. Ők most onnan néznek le és vigyáznak rád – válaszolta.

– Akkor anya és apa már lelkek?

– Igen.

– Nekem nagyon hiányoznak, miért mentek oda és hagytak itt engem? Talán rossz voltam, vagy már nem szeretetek? – kérdezősködött tovább sírva és még szorosabban bújt a férfihoz.

– Nem, nagyon szerettek és most is nagyon szeretnek téged Niilo. Tudod ez kicsit bonyolultabb, mint ahogy most megértenéd. Megígérem, hogy mindent el fogok neked magyarázni és megtanítalak arra, amit én is tudok. Most fogadd el azt, hogy Isten, akkor szólítja magához a lelkeket, ha már itt elvégezték az elrendelt feladatukat és a lelkek országában folytatják tovább a munkájukat. Érted?

– Azt hiszem – válaszolta búsan szemeit törölgetve. – Rasmus, ha engem is hazahív Isten, akkor találkozhatok majd velük?

– Igen, de ahhoz olyan jó embernek kell majd lenned, mint amilyenek ők voltak – válaszolta és megpuszilta fejét a fiúnak.

– Megígérem! – vágta rá Niilo felcsillanó szemekkel.

– Isten segítsen ebben téged gyermekem. Addig is megtanítalak arra, hogyan tudod érzékelni a jelenlétüket és tudsz majd gondolati úton kommunikálni velük, ha szükségét érzed. A látás Isten adománya, azt el kell érní.

- Köszönöm Rasmus! Mikor kezdesz tanítani?
 - Majd szép lassan és folyamatosan, türelem. Talán holnaptól az alapokat elkezdhetjük.

 - Az jó lesz, már várom!
- A férfi kézen fogta a fiút és hazaindultak.

MÁSODIK FEJEZET

Niilo, nehezen aludt el, mert izgatottan várta, hogy nagybátyja tanítsa. Szíve minden szeretetével meg akarta ismerni a láthatatlan világot, csak ez lebegett előtte. Reggel korán ébredt.

– Rasmus, mikor kezdjük? – kérdezte izgatottan.

– Kicsi Niilo, itt az uzsonnád tedd el. Most iskolába kell menned, mert ott is sokat tanulhatsz. Délután, amikor hazajössz mutatok valamit, amit gyakorolhatsz.

– Köszönöm – mondta mosolyogva és már el is tűnt.

A kávézó megannyi munkát adott és szerény megélhetést biztosított. Rasmus szerette és kötődött ehhez a családi vállalkozáshoz. Távlati céljában szerepelt, hogy Niilo majd egyetemre járjon. Okos, szorgalmas, szófogadó, jó gyermek volt. A fiú mindig megkérdezte tőle miben segíthet, hiszen látta mennyit dolgozik. Az iskolából Joel is odament és együtt tanultak másnapra. Amikor épp tudtak valamiben segíteni ők is kivették a részüket, majd munka után édesapjával ment haza.

Késő délután, ahogy mindennel végeztek szólt Niilonak.

– Gyere fiam, ahogy megígértem, most megmutatom neked, hogyan érzékeld az erőt.

– Itt vagyok – állt elé boldogan.

– Tartsd a kezedet úgy mintha tapsolnál, de ne üsd össze, hanem állítsd meg egy arasznyira egymástól.

Arra ügyelj, hogy a tenyereid közepe egy tengelyen legyen és ne feszítsd meg. Így ni! – mutatta meg.

– Most koncentrálj és érezd, hogy egyik tenyered közepéből áramlik át az erő a másikba.

– Még nem érzem.

– Nem baj. Az elején legalább egy percet meg kell tudnod így tartani, hogy el kezd érezni. Gyakorolni kell türelemmel. Később már rögtön fogod érzékelni. Szólj, ha már megy, akkor lépünk tovább.

– Köszönöm, gyakorlom – válaszolta örömmel Niilo.

– Tudnod kell, hogy vannak arany szabályok, amiket be kell tartanod minden körülmények között. Amiket megtanítok neked, soha nem használhatod a saját érdekeidben, céljaidra vagy javadra, csakis mások megsegítésére. Ingyen, szeretetből.

– Értem, úgy lesz és ha én szeretnék valamit?

– Akkor imádkozz. Az Úr látja, hogy mit szeretnél és megadja azt, ha a javadra válik.

Időközben a fiú szorgalmasan gyakorolt és tanult. Elsajátította az elcsendesedés meditációját, a figyelem összpontosítását és a koncentráció megerősítésének, fenntartásának gyakorlatát.

– Nézd! Már érzem! Bizsereg a tenyerem közepe és hideg áramlat vonul át a két kezem között – mondta kitörő örömmel.

– Az nagyon jó! Most a környezetemben lévő térből alakíts ki egy nagy energia labdát, mintha hógolyót gyúrnál. Ezután dobd rám és én is ezt teszem. Érzékeld a körülötted lévő erőt.

– Eltalált – szólt nevetve.

– Figyeld meg az ujjaid végénél ugyanúgy áramlik ki az energia – folytatta Rasmus.

– Ha nem az ujjad végét nézed, hanem csak közé, akkor láthatod azt az erőt, amely körülveszi az egész testedet.

– Azta, de jó! Köszönöm – kiálltot fel Niilo elcsodálkozva.

Rasmus, folyamatosan tanította neki a bibliai történetek magyarázatát és tanulságait. Kiemelte a Mennyei törvények betartásának fontosságát. Megmutatta a radiesztezia és agykontroll használatát. Más vallásokkal is megismertette. Igyekezett minden földi tudását és tapasztalatát átadni. A csillagászatról, bolygókról és szférákról sokat mesélt neki, valamint az álmok jelentőségéről. Betekintést adott a különböző ásványok világáról és jótékony hatású energiájukról.

Később már az időfizika és számmisztika törvényeit oktatta számára, hogy felismerje az ok – okozati összefüggéseket. A fiú úgy szívta magába az elméleti és gyakorlati képzést, mint szivacs a vizet, persze ez egy hosszú folyamat és évekbe került az elsajátítása.

Juho, aki az osztálytársa volt Niiloéknak, odacsapódott hozzá és Joelhez. Úgy tűnt, hogy jól megvannak.

Főleg Niiloval szeretett több időt tölteni, gyengébb tanuló volt és ő pedig szívesen segített neki. A felsőbb osztályoktól lógtak együtt sokat, remekül összebarátkoztak.

Rasmus látta Niilon, hogy napok óta nyomasztja valami, gondterhelt, de nem szól róla. Várt egy kicsit, hogy elrendezze magában a dolgot. Kis idő elteltével, azonban rákérdezett.

– Niilo, mi a baj? – kérdezte egyik este.

– Ennyire látszik rajtam? – kérdezett vissza.

– Igen, gyere üljünk le egy jó forró tea mellé – válaszolta.

– Nem tudom, hogy mit csináljak Juhoval – kezdte.

– Mi történt?

– Tudod eleinte olyan jól megvoltunk, de az utóbbi időben folyton beszólogat, kóstonogat. Jó ideje már annak, hogy barátok vagyunk és én annak is tekintem, de nem értem, hogy miért csinálja ezt. Én erre nem vagyok vevő, nem szeretnék vele vitatkozni, de elfogadni sem tudom a viselkedését és megbántani sem akarom. Egy barát nem viselkedik így, valami nagyon megváltozott benne azt hiszem. Tudod, erre szokták azt mondani, hogy ha ilyen barátod van, akkor nincs szükséged ellenségre – mesélte keserű mosollyal az arcán.

– Próbáltad már tisztázni vele?

– Ez az, hogy még beszélni sem lehet vele.

Hogyan lehetne bármit tisztázni azzal, aki minden szót megragad arra, hogy beléd marjon. Az első egy – két alkalommal próbáltam vele beszélni, de lerázott, meg ott hagyott. Talán észre sem veszi, hogy mit művel – mondta csüggedten.

– Joel mit szól mindehhez? Vele is ilyen?

– Teljesen le van döbbenve a változáson. Beszélgettünk róla, de ő sem tudott semmi okosat mondani. Jó néhány-szor őt is kiakasztja.

– Hm...– dűnnyögött Rasmus.

– Drog, alkohol vagy otthon a családi háttérben állt be valami változás talán?

– Nem, semmi ilyen nincs.

– Azt is érdemes figyelembe vened, hogy ő más közegben nőtt fel. Mindenki csak annyit tud adni, amit hozott magával.

– Tudom, de próbáltam neki segíteni ebben is.

– Ja, Niilo! Tanuld meg segíteni csak annak lehet, aki akarja és elfogadja. A szabad akaratot a láthatatlan világ is tiszteletben tartja. Ezért van az, hogy „kérj és adatik”.

– Értem, csak sajnálom, hogy egy olyan úton indult el, ami nem előnyére, hanem hátrányára fog válni.

– Hát fiam, akkor nagy valószínűséggel csak egy dolog lehetséges. Aki a barátjának ellene fordul, azt el kell engedni, az nem barát többé.

– Igen, én is így gondolom, csak sajnálom és nem értem a változás okát.

– Tudod, az gyakran megesik, hogy a kevés önbizalommal rendelkező egyén olyan emberek társaságát keresi tudat alatt, akik tőle erősebb és határozottabb jellemmel rendelkeznek. Belőle merítenek erőt, biztonságban érzik magukat mellette, talán fel is néznek rá eleinte. Amíg szeretetteljes a jelleme, ez nem okoz gondot. Ám, ha időközben a szeretetlenség erősebbé válik benne, akkor egy idő után elkezd irigykedni, majd versenyezni. A versenytárs már inkább ellenség, mint barát és annak legyőzésével akarja erősíteni a saját önbizalmát. Az eszközök attól függenek, hogy mennyire járja át a lelkét az irigység és a sötétség árnya milyen arányban terjeszkedik szét a lelkében.

– Értem, ez lehetséges ok nála.

– Emlékszel Jézus, mit mondott, amikor a tanítványait elküldte, hogy terjesszék a kereszténység tanát?

– Ha érdemes rá az a ház, szálljon rá békességeitek, de ha nem, szálljon vissza rátok. Ha nem fogadnak be titeket, szavaitokra nem hallgatnak, menjetek ki abból a házból. Hagyjátok el még a várost is, porát is rázzátok le, ruháitokról.

– Igen, emlékszem a tanításra és értem, hogy mire gondolsz. Köszönöm Rasmus – szólalt meg a fiú, majd megkönnyebbülten ölelte át nagybátyját.

– Ám, imádkozz érte teljes szívedből. Jézus, azt mondta, hogy nem az egészségéseknek van szüksége orvosra, hanem a betegeknek.

Bocsáss meg neki és szereteted minden erejével kérd, hogy az Úr áldása által világosodjon meg elméje és töltse be szívét a szeretet hatalma.

– Úgy lesz! – válaszolta.

A későbbiekben Juho, fokozatosan elmaradt Niilotól és Joeltől. Talált magának új barátokat az ő stílusának megfelelően. Eljött a ballagás és a továbbtanulás lehetőségei más – más utat jelöltek ki számukra.

Rasmus, a fiút kiváló tanulmányi eredményéért egy fényképezőgéppel lepte meg a ballagására. Láta rajta, hogy mennyire szereti nézegetni a fotókat a különböző újságokban. Örömeiben még a könny is kicsordult a szeméből, annyira boldog és hálás volt nagybátyjának.

Számtalan fotót készített, szerette elkapni és megörökíteni azokat a pillanatokot, amelyek megragadták. Nagyon tehetségesnek bizonyult. Rasmus a kávézóban rendszeresen kiállította képeit, akadtak rá vásárlók is. Újságszerkesztők is felfigyeltek rá és kértek tőle képeket, melyeket megjelentettek a különféle újságokban és magazinokban. Így, ha nem is sok, de némi jövedelemre tett szert a fiú.

– Figyelj Rasmus! Mindent neked köszönhetek és szeretnék hozzájárulni e szerény bevétellemmel a költségeidhez – állt elé Niilo.

– Szó sem lehet róla fiam, igazán megható, de tedd el és gyűjtögesd. Nézd én azt szeretném, ha egyetemre mennél. A szakot válaszd meg te, ott bizony lesznek kiadásaid és akkor jól fog ez jönni, mert csak az én finanszírozásom lehet kevés lenne hozzá.

– Drága Rasmus! Életem végéig hálás leszek neked mind-azért, amit értem teszel – majd könnyes szemmel átölelte.

– Ez természetes tudod, hogy saját fiamként szeretlek.

– Igen, és azt is, hogy másokhoz a saját apjuk sincs ilyen jó, mint te vagy hozzám.

Joel és Niilo ugyanarra az egyetemre mentek Rovaniemi-be, csak más – más szakot választottak. Joel az építészmérnöki karon tanult, Niilo a bölcsészettudományi kar mellett határozott. Ez egyetemi város és lapföld fővárosa is egyben. A szabadidejüket többnyire együtt töltötték és amikor csak tudtak hétvégeként hazautaztak.

Niilot időközben megkeresték az egyik lap szerkesztőségétől. Felkérték, hogy a fotóihoz írjon cikkeket is. Sokat jelentett neki ez a kiegészítő jövedelem. Szívesen foglalkozkodott vele.

HARMADIK FEJEZET

Az egyik alkalommal, amikor Niilo hétvégén otthon volt, a délutáni sziesztában megkérdezte nagybátyját.

– Rasmus, te miért vagy még egyedül? Olyan jó ember vagy biztosan találnál párt magadnak.

– Hogy jutott most ez az eszedbe? – kérdezett vissza.

– Sokat vagyok távol és nyugodtabb lennék, ha tudhatnék valakit melletted, aki szeret téged – válaszolta.

– Tudod fiam, szeretni sokféleképpen lehet. Az igazi nagyszerelem az életben többnyire csak egyszer látogat el az emberhez. Becstelenség lenne csak úgy együtt lenni valakivel, akit nem tudsz szíved mélyéből szeretni.

– Persze, nem is erre gondoltam. Téged megérintett már ez a különös érzés?

– Igen, és ezért vagyok egyedül – válaszolta keserű mosollyal az arcán.

– Félre ne érts, ha netán jönne valaki, aki úgy megtudja érinteni a szívemet, mint egykor Elli, akkor nem állnék ellent. Ám azt hiszem ez lehetetlen.

– Elmeséled nekem?

– Hú, ez egy hosszú történet – válaszolta nagy sóhajtás közepette.

– Nem baj, van időm – mondta Niilo mosolyogva.

– Hol is kezdjem? – gondolkodott el.

– Elli egy okos, vidám, ugyanakkor komoly, érett és nagyon helyes, csinos lány volt a gimiben, aki után bizony futottak a fiúk. Ebben a korban már udvaroltattak maguknak a lányok, de ő mindenkit lepattintott.

Mi srácok, amikor beszélgettünk egymás között, azt mondták, hogy ő kemény dió és megközelíthetetlen. Többen túl büszkének tartották. Ez nem volt igaz, csak nem szerette a tolakodókat, kissé távolságtartóan viselkedett a fiúkkal. Ugyanakkor, szívesen beszélgetett mindenkivel, mert barátságos, nyitott egyéniségű lány volt, de udvarolni nem engedett senkinek.

Így, én meg sem próbáltam közeledni hozzá, csak meszeszabbról csodáltam őt. Féltem a visszautasításától és akkor már nem lett volna több esélyem. Inkább kivártam, hátha lesz olyan alkalom, amikor közelebbről megismerkedhetek majd vele. Igyekeztem mindig a látókörébe kerülni. Tudod, aki egyszer hosszasan a szemébe nézett, az már soha nem felejthette el. Olyan átható, tiszta tekintet nem mindennap lehet látni. Meg sem kellett szólalnia, csak ránéztél és ahogy rád nézett, abban minden benne volt. Örökre rabul ejtette a szívemet és lelkemet.

– Egy ilyen lányra várok én is – szólalt meg Niilo mosolyogva.

– Amikor eltalál majd Amor nyila, ilyennek fogod őt látni. Lehet, hogy csak te látod majd így, de a te lelkednek tükre lesz. Neked pedig a mindened.

– Még most is szereted Ellit?

– Igen – válaszolta könnyes szemekkel.

– Mesélj tovább, mi történt?

– Végzős diákok voltunk, akkoriban bált rendeztek nekünk. Egy számnál többet senkivel sem táncolt. Gondoltam itt a megfelelő pillanat, vagy most, vagy soha, felkértem hát. Boldog mosoly suhant át az arcán, miközben a szemeinek fényében megcsillant egy pillanatra a szomorúság. Akkor nem értettem a jelentőségét. Bátorságot öntött a szívembe, hogy a dal végénél nem köszönte meg, hanem velem maradt és folytattuk a táncot. Ezután szünet következett megkértem, hogy beszélgethetnénk – e. Mire ő igent mondott. A szívem, majd kiugrott a helyéből, úgy éreztem, hogy mindenem remeg. Végül az egész estét együtt töltöttük, hogy minél jobban megismerjük egymást.

Ezután randizgattunk és kiderült, hogy ugyanarra az egyetemre vettek fel bennünket. Későbbiekben azt is elmesélte, hogy azért nem akart senkivel sem járni, mert rám várt én tetszettem neki.

– Megtudtad, hogy mi volt a szomorúság a szemében aznap este?

– Igen. Ez volt az utolsó este, amikor még biztosan láthatuk egymást. Azt gondolta, hogy csak egy tánc és más semmi. Mivel nem közeledtem felé, úgy gondolta, hogy nem kölcsönösek az érzések. Ja..., ha én ezt hamarabb tudtam volna – sóhajtott nagyot Rasmus.

– De hiszen ez jó, akkor egymásra találtatok. Mégis, miért nincs veled?

– Persze, én is azt hittem, hogy ugyanolyan perzselő láng ég benne, mint bennem. Szeretett, az vitathatatlan. Közös jövőt terveztünk, a harmadik évfolyamot jártuk. Megkértem a kezét és igent mondott, majd annak rendje módja szerint megtartottuk az eljegyzést.

Az édesapja egy távoli városban kapott lehetőséget a karrierjének építésében. Neki ez nagy előre lépés volt, nem hagyhatta ki. A család természetesen követte, odaköltöztek. Elli ott fejezte be az egyetemet és ott töltötte a gyakorlatát is. A távolság miatt, nem tudtuk olyan szorosan tartani a kapcsolatot. Részéről, így megkoptak érzései felém. A gyakorlata során szerelmes lett a főnökébe, aki elvette felségül. Hát ez az én történetem kedves fiam és azóta senki sem ért el a szívemig.

– Sajnálom, hogy ilyen szomorú vége lett. Átérezem és megértelek – válaszolta elgondolkodva.

– Apa és anya is így szerették egymást?

– Igen, az ő szerelmük tiszta, igaz és erős volt. Nagyon boldogan éltek.

– Mesélsz nekem erről?

– A korcsolyapályán ismerkedtek meg. Helminek egy fiú neki csúszott és felborította őt. Apukád pont odaért, majd felsegítette, ahogy a kezét megfogta, soha többé nem engedte el. Egymás szemébe néztek és megszűnt a külvilág körülöttük. Első látásra igazi nagy szerelem lett belőle. Anyukád térde kissé megsérült az esés következtében, így a bátyám hazakísérte. Aaron egy éven belül eljegyezte, utána hamar megtartották az esküvőt is.

- Kár, hogy már nem lehetnek velünk – szólalt meg könnyeit törölgetve Niilo.
- Igen..., ez nagy tragédia, nekem is elképesztően hiányoznak – válaszolta Rasmus, miközben a fájdalom sóhaja hagyta el ajkát.
- De jó lenne egy kicsit hosszabban beszélgetni velük.
- Tudod, hogy nem zavarhatjuk őket. Egyedül november elseje az a nap, ami nekik is ünnep odafent. Ilyenkor szabadon közlekedhetnek a még Földön élő hozzátartozójukhoz, függetlenül attól, hogy a temetés helyén, vagy épp otthon egy mécses gyújtásával emlékeznek meg róluk.
- Persze, tudom.
- Részükről már nehéz és sűrű ez a légkör, így csak angyali segítséggel tudják azt a pár pillanatot itt tartózkodni. Külön áldás számunkra, hogy mi ezt láthatjuk és kommunikálhatunk velük.
- Igen, hálás is vagyok érte. Miért jöttetek el Rovaniemi-ből?
- Szüleink, amikor eltávoztak már semmi sem kötött minket oda. Ivaloban sok időt töltöttünk fiatalon, mivel a nagyszüleink itt éltek. Megszerettük ezt a csodás helyet és úgy gondoltuk, hogy a hátralévő időnket itt éljük le.
- Rasmus, tudom, hogy nem fogsz örülni neki, de szeretnék kérni tőled valamit.
- Mond csak.

- Arra gondoltam, hogy végig mennénk kenuval, azon az útvonalon, ahol apáék. Az a kis sziget, ahol megálltak pihenni, mi is megállnánk és szórnék virágot a vízbe emlékükre.
- Tudod jól, hogy milyen veszélyes fiam.
- Igen, de nekem ez még hiányzik ahhoz, hogy a lelkem megnyugodjon. Még kicsi voltam a temetésükkor és úgy érzem, hogy el kell búcsúznom tőlük ekképpen is.
- Nagyon féltelek..., de megértelek.
- Elhatároztam, hogy ezt feltétlenül megteszem. Joellel már beszélgettünk erről, de szívesebben mennék veled. Te mégiscsak közvetlen családtag vagy és tapasztaltabb is.
- Rendben..., ha mindenáron ezt akarod. A kenumat meg kell erősíteni és felújítani addigra, mire az idő megengedi, hogy elinduljunk.
- Persze, amikor hazajövök csinálhatnánk együtt.
- Jó, de a felszereléseket is meg kell venni, még hozzá a legjobb minőségűeket. Rád bízom, összeírom neked és Rovaniemiben vásárold meg.
- Igen Rasmus, köszönöm szépen – és átölelte nagybátyját.
- Joellel minden rendben? Miért nem jött most haza veled?
- Tudod ő az Építészkarra jár és elképesztően sokat kell neki rajzolnia.

Néha előfordul, hogy csak este a közös albéletben találkozunk, mert más az időrendi beosztása, de minden rendben van. A szabadidőnket mindig együtt töltjük. Felajánlottam neki most is, hogy maradok és a szerkesztését követően a tuskihúzásban segítek. Ám, azt mondta, hogy jöjjen nyugodtan megoldja. Ettől függetlenül, úgy gondoltam, hogy holnap ebéd után visszautazom, ha neked nem gond. Hátha kicsúszott az időből és mégis szüksége lesz a segítségemre.

– Helyes, támogassátok egymást Niilo és vigyázzatok magatokra.

– Mindenképpen, ne aggódj miattunk Rasmus.

A nyári időszak megjöttével elkészültek a kenu felújításával. Néha Joel is segítségükre volt. A felszereléseket Niilo hiánytalanul beszerezte és csak az alkalmas napot várták az emlékétra. Az időjárás-előrejelzést nagyon komolyan kellett venniük.

– Niilo, ma alkalmas lenne az idő, mert szélcsend van és süt a Nap, sehol egy felhő. Egész napra ilyen derültet ígérnek – szólalt meg reggeli közben Rasmus.

– Rendben, én elmegyek a virágokért és mehetünk – válaszolta lelkesen – Niilo.

– Neked milyen hozzak?

– Te milyen veszel a részedre? – kérdezett vissza a nagybátyja.

– Egy csokor fehér rózsát, a tisztaság jelképeként, egy csokor pirosat, a szerelem színét és egy csokor feketét az elmúlását – válaszolta.

– Szép gondolat, nekem hozz egy csokor Amarilliszt. Mindketten szeretted, édesanyád menyasszonyi csokra is abból készült.

– Jó, igyekszem vissza.

Rasmus mindent előkészített addigra. A fák sűrű lombjai között áttört a Nap szikrázó fénye. A hegyek csúcsait vakító, hószőnyeg' borította. Egyszerre a tél és nyár, lenyűgözően szépséges táj.

Niilo visszaérkezését követően, szinte azonnal elindultak. Könnyedén végig eveztek a kis szigetig, majd ők is megpihentek. Elcsendesedve, könnyekig meghatódva emlékeztek szeretteikre. Virágjaikat a folyóba szórták és a sodrás végig vitte a vízfelszínét színes káprázatba borítva az eltávozás útján.

Már épp készültek, hogy tovább induljanak, amikor megjelent előttük a két lélek. Hófehér lepelben, melynek széleit aranszínű sáv szegélyezte. Mindegyikőjüket két angyal kísérte. Niilo a leírhatatlan örömtől már nyújtotta volna karját ölelésre.

– Ne..., fiam! Tudod, hogy nem szabad őket megérinteni – szólalt meg Rasmus és megfogta a karját.

– Igen..., tudom, csak az ösztön – válaszolta halkán.

– Drága testvérem! Hálatelt szívvel köszönöm neked, hogy a fiamat ilyen odaadással felnevelted. A szeretet köteléke ma is összefűz minket és gyönyörködünk bennetek. Köszönjük azt a sok imát, amit szeretetetekből fakadóan értünk mondtok. Ezek az erők elérnek minket minden alkalommal és öröm forrásává válnak a lelkeinkben. Az Úr áldása kísérfjen további utatokon titeket – szólalt meg Aaron.

– Ne bánkódjatok miattunk, mert látjátok jó helyen vagyunk, fényben és szeretetben. Nekünk már csak ilyen rövid időt kellett a Földön töltenünk ahhoz, hogy ebbe a lelkiszférába eljuthassunk. Drága fiam! Édesapáddal duálok vagyunk és azt kívánom neked, hogy te is találj majd meg az ikerlelkedet. Maradj ily tiszta hitben és szeretetben, hagyd, hogy Jézus vezessen. Amikor az Atya elszólít majd titeket is a földi munkásságotokból, mi itt leszünk és várunk rátok. Niilo, akkor majd újra átölelhetjük egymást. Most mennünk kell, Az Úr vigyázza lépteiteket – folytatta Helmi.

Az angyalok közrefogták őket és egy szempillantás alatt távoztak. Rasmus és Niilo még pár percen át a mozdulatlanság csendjében révedeztek. Szótlanul indultak tovább, gondolataikba mélyedve. Ez az elementáris erő őket is feltöltötte és az élmény még sokáig fogva tartotta elméjüket.

Könnyedén siklottak végig és az utolsó kompot elérve, este boldog nyugalommal hajtották álomra fejüket.

NEGYEDIK FEJEZET

Niilo és Joel az utolsó vizsgáikhoz közeledtek. Elhatározták, hogy a diplomaosztójukat egy közös kirándulással ünneplik meg. Izlandra szerettek volna utazni és onnan Grönlandra. Mindkettőjüket érdekelte az ottani kultúra és Joelt az építészete kifejezetten. Niilo pedig nagyon jó lehetőségnek tartotta, hogy különleges fotókat készítsen, valamint ezekhez érdekes anyagokat gyűjtsön.

Elmesélték szüleiknek a tervüket, de Joel édesapja már nem vállalta az utat, hiszen idősebb korára tekintettel nehéznek és hosszúnak találta. Rasmus, viszont úgy gondolta, hogy elmegy velük, legalább vigyáz rájuk. Így a kávézót távollétük alatt Joel szülei vezették tovább. Izlandon, Hella városában foglaltak előre szállást egy családi panzióban. A sikeres diplomaosztójuk után várakozásokkal tele indultak északi útjukra.

Izland vulkáni szigetország, ami az Atlanti - óceán északi részén fekszik, Grönland és Skócia közötti területen. A szigeten rengeteg vulkán és kráter található. A legismertebb vulkánja a Hekla. A temérdek gejzír miatt, a melegvíz és a fűtés könnyen megoldható. A lávapadok mentén felfedezhetőek csodálatos vízesések. A sziget felszínének egy részét jégtakaró borítja, ez Európa legnagyobb összefüggő jégmezője. A partvonalait fjordok teszik változatosá.

A községek legnagyobb részben a tengerpart közelében épültek ki, mivel a sziget belseje már nehezen lakható, kopár vidék. A világ legészakibb fővárosa Reykjavík.

Ősszel és tél elején, itt is gyakran megfigyelhető az északi-fény. Tulajdonképpen két évszak van a tél és a nyár. A téli időszakban szinte pár óra erejéig van világos és ez is csak a déli órákban. Nyáron pedig hosszúak a nappalok és éjszaka is csak szürkület tapasztalható.

Hella községe, mezőgazdaságra épülő település, ám barlangjairól híres. Nevét a folyó melletti barlangokról kapta. Izland rejtett világának is szokták nevezni. Valószínűsítik, hogy a letelepedés kezdetén ír szerzetesek éltek ott. Titokzatos, ősi faragványokat fedeztek fel a falain, gyönyörű keresztekkel és nevekkel. Pár kilométerrel lejjebb a folyón igazi látványosságot nyújt az egyik lenyűgöző víz-esés. Szintén a közelben található a Hekla nevű híres vulkán is.

Megérkezésükkor a panziót vezető házaspár fogadta őket egy – egy kupica pálinkával. Nagyon kedvesek és közvetlenek voltak velük. Később megmutatták a szobájukat, ahol kényelmesen el tudtak helyezkedni mindhárman.

A földszinten külön éttermet és társalkodó helyiségeket alakítottak ki. Rövid pihenő után, mindjárt mehettek ebédelni, ahol a helyi jellegzetes ételek választéka várta őket. A panzió tulajdonos nője Isla, mosolyogva sürgött – forgott az étterem asztalai körül.

Arttu, a férje ez idő alatt a szánhúzó kutyáiknak adott enni és velük foglalatostkodott. Itt mindenkinek van vagy motoros szán, vagy kutyaszán, de akár mindkettő is. A kutyaszán lényege, hogy váza könnyű és erős legyen, két, illetve négy fős kivitelben készülnek.

Általában Szibériai husky, vagy Alaszkai malamut, husky kutyákat használnak szánhúzóknak.

Gyönyörű, nagyon okos állatok, kiválóan ismerik a terepet és sötétségben is könnyen célba érnek. A husky kutyák egyik különlegessége, hogy csodálatos kék szemük van, bár előfordulnak barnás szeműek is. Ezek a fantasztikus kutyák, nagyon önálló döntéseket képesek hozni, ám igazi csapatjátékosok is egyben.

Ők látják az ember körüli energia mezőt. Így az érzelmek, gondolatok az emberi lélek tisztasága és szeretete rögtön megmutatkozik előttük és a reakciójuk ennek megfelelő. Az a kutya, illetve bármely állat, amelyik beteg különösképpen keresi az olyan ember közelségét, akinek tiszta és erőteljes az energia kisugárzása, hiszen ez gyógyítólag hat rájuk.

Az állatoknak csak lelkük és testük van, szellemük nincs, ahogyan a növényeknek sem. Elhalásukat követően a légkörben feltisztulnak, majd feloldódnak. Ezután rögtön új életmintát találva, újra testet öltenek. Nincs köztes lét számukra, mivel öntudatlanul követik a természet törvényét és fajonként szaporodnak.

Ebéd után Rasmusék elsétáltak a város központjába, hogy szétnézzenek és vásároljanak még egy – két holmit. A beszerzéssel végezve bementek a bolt melletti kávézóba.

A pultnál volt kiszolgálás. Megrendeltek három teát és sütitet hozzá, majd leültek az egyik asztalhoz. Kellemes, hangulatos kis helynek tűnt, alig akadt már üres asztal. Többnyire turistáknak látszottak, akik szintén nem rég érkezhettek. A hangfoszlányok erre utaltak.

A pultos lány fiatal és igen gyönyörű, ragyogó fekete szeme, hosszú fekete haja sokakat elbűvölt. Niilo és Joel is nehezen tudott másra koncentrálni. Rasmus csak mosolygott rajtuk. A lányon látszott, hogy megszokta a flörtölő hangnemet és nem vette komolyan.

– Valódi szépség, festeni sem lehetne szebbet – szólalt meg Joel.

– Igen, ide majd jövünk még – folytatta Niilo és kacsinzott egyet barátjára.

– Ej, ej fiatalság, bár meg kell mondjam tényleg lenyűgöző és nagyon kedves – szólalt meg Rasmus is.

A lány Niiloval felvette a szemkontaktust.

– Úgy látom te vagy a nyerő – mondta Joel mosolyogva.

– Talán, majd meglátjuk – válaszolta Niilo.

Indulni akartak, hogy a pulthoz visszavigyék a teás csészét, amikor egy helyi robosztus alkatú fickó lépett be nagy hanggal.

– Na szép jónapot mindenkinek! – kiáltotta be a kávézóba hetykén.

A vendégek odafordultak volt, aki motyogott az orra alatt valamit, de többen csendben maradtak és visszafordultak az asztalukhoz.

– Szépségem kérem a szokásosat – és nem igazán vett vissza a hangerejéből.

– Jól van Vilho, mindjárt – válaszolta a lány.

A mellettük lévő asztaltól áthallatszott a beszélgetés és csendben figyelték Rasmusék.

– Ki lehet ez a beképzelt majom? – kérdezte az egyik.

– A helyi nagy csávó – válaszolta a másik.

– Miért, mert izomkolosszus? – kérdezett vissza.

– Nem azért, hanem mert évek óta nem akadt kihívója a kutyaszánhúzó versenyen. Minden évben ő nyeri biztos előnnyel – válaszolta.

– Az igen! Na majd most meglátjuk, emberére akadt – mondta az egyik férfi.

– Csak óvatosan, nem szabad konfliktusba keveredni vele, bár mindent el szokott követni, hogy ez megtörténjen. Akit csak lehet, addig megfélemlít, vagy összeveri. Ha egyik sem, akkor a kutyáikkal csinál valamit, már ilyen is volt.

– Ez, hogy lehet? Hagyják? Miért nem zárják ki a versenyből?

– Ahhoz okos, nem tudják rábizonyítani. Mindig úgy intézi a balhéit, hogy jogos legyen a verés. Most terepszemlére jött, hogy megnézzze kit tart igazi ellenfélnek. Minden nap itt van és felméri a helyzetet.

– Igazán ráférne már akkor, hogy ő is pofára essen.

– Többnyire ugyanazok az indulók és ismerik, tartanak tőle. Igazából a második és harmadik helyért folyik a verseny.

– Ezt a pizsokságot!

Rasmusék megdöbbenve hallgatták a beszélgetésüket.

– Még jó, hogy mi nem azért jöttünk – szólalt meg halkan Rasmus.

– Az nem olyan biztos – válaszolta Niilo, miközben barátjára nézett.

– Egyetértek, még úgy sem vettünk részt ilyenben – folytatta kaján mosollyal az arcán Joel.

– Na, nem! Felejtsetek el, szó sem lehet róla! Hallottátok...!

– Igen, és pont ezért kaptam hozzá kedvet – folytatta Niilo.

– Megtiltom, mindkettőtöknek! – parancsolt rájuk Rasmus.

– Ugyan, ne félts minket – mondta Joel és megnyugtatóan fogta meg karját.

– Na elég ebből! Menjünk innen, - szólt Rasmus és felállt az asztaltól.

Niilo visszavitte a tálcát kifelé menet a pulthoz.

– Köszönjük szépen, igazán finom volt – mondta a pultos lánynak és jelentőség teljesen nézett rá, aki viszonzta a nézését.

– Turisták? – vetette oda félvállról nekik Vilho.

– Igen – válaszolta nyugodtan Rasmus, de rá sem nézett, majd nyitotta az ajtót, hogy elhagyja a helyiséget.

– Városi ficsúrok – mondta lenéző gúnyos hangnemben Vilho.

Joel, már éppen visszaakart szólni, amikor Rasmus megfogta és kitessékelte maga előtt az ajtón.

– Nem kell a balé értsétek meg! Hagyjátok! – parancsolt rájuk Rasmus.

– Igaza van. Joel, ha részt akarunk venni a versenyen fel kell készülnünk úgy, hogy ne keltsünk feltűnést – szólalt meg Niilo.

– Jól van, de legszívesebben bmostam volna neki egyet – válaszolta Joel.

– Hallottad...! Pont ezt akarja – mondta Niilo.

– Verjétek ki a fejetekből ezt a kutyaszánhúzó versenyt, hallani sem akarok róla – folytatta Rasmus féltően.

A két fiú csak csendben nézett egymásra. A panzióba visszaérve, azonban elkezdtek érdeklődni a verseny időpontjáról és lehetőségeiről.

– Mit gondoltok ti, ez nem úgy megy. A kutyákkal össze kell szoknotok és még kutyátok sincs. A pályát meg kell ismernetek, begyakorolni – mondta Rasmus.

– Van időnk bőven a versenyig, csak olyan valakit kell találni, akinek van kutyája, de valamilyen oknál fogva most nem indul – válaszolta Niilo.

– Á..., látom, hogy hiába beszélek – mondta Rasmus és legyintett a kezével.

A két fiú mosolygott, jó kalandnak tartották kipróbálni. Nem igazán a nyereség miatt, csak az élmény kedvéért.

Másnap reggel egy korukbéli fiatal srác segédkezett a felszolgálásnál, meg is lepődtek.

– Mi történt? Csak nincs valami baj a tulajdonosokkal? – érdeklődött Rasmus.

– Ja, nem én a fia vagyok Kasper – mutatkozott be.

– Ők elmentek feltölteni az árúkészletet, én és a feleségem Lotta, itt lakunk a szomszédban, gyakran átjövünk segíteni nekik – folytatta a férfi.

– Értem. Örülünk, hogy megismerhettünk – mondta, majd mindhárman bemutatkoztak.

– Kasper, tudnál segíteni abban nekünk, hogy szeretnénk részt venni a kutyaszánhúzó versenyen. Csak kezdők vagyunk és kutyánk sincs – mondta nevetve Niilo.

– Most ugye csak viccelsz velem? – kérdezett vissza elke-rekedett szemekkel.

– Nem, komolyan gondoltuk, nem az eredmény miatt, csak a kalandért – válaszolta Joel meggyőző hangon.

– Ez kalandnak túl veszélyes! Pláne így, hogy tapasztalatlanok vagytok – hívta fel a figyelmüket határozott hangsúllyal.

– Tudsz esetleg valakit, aki felkészít minket? – folytatta a kérdezősködést Joel.

Kasper kérdően nézett Rasmusra, mert látta rajta, hogy ő sem helyesli.

- Én már mindent megpróbáltam, de hajthatatlanok – mondta Rasmus, széttárt kezekkel.
- Kasper, te nem indulsz? – kérdezte Niilo.
- Én nem, tőlem távol áll az efféle kaland – válaszolta nagyon komoly arccal.
- Láttuk a kutyáitokat, igen csak csodás példányok – fűzte hozzá Joel.
- Igen, az apám hobbija. Ő még mai napig edzi a kutyákat, de korára való tekintettel már nem indul. Gyermekként próbálta velem megszerettetni, de ez nem az én műfajom. Beszéljetelek vele – válaszolta.
- Köszönjük szépen – mondták a fiúk szinte egyszerre felvidult szemekkel.

ÖTÖDIK FEJEZET

Napközben mindhárman bementek a város központjába és a külső területeket is bejárták, mivel Niilo szeretett volna már fotókat készíteni Helláról és a környékéről. A község épületeiről Joelnek külön, melyek igazán különlegesek, valamint minden pillanatról, ami megihlette.

A táj fantasztikusan gyönyörű, a hegyeket hószőnyeg borítja, míg a zöld pázsit virul a mezőkön. A farmerek ilyenkor már dolgoznak a földeken és a bárányok békésen legelésznek. A pónik itt csodásak és különlegesek. A földművelésben is alkalmazzák, de lovastúrákat is szerveznek a túristák részére. Alacsony természetűek, azonban rendkívül izmosak és vastag puha szőr borítja testüket.

A teheneket főleg a tejük miatt tartják, sokkal lehet találkozni a hegyoldalak legelőjén. A rénszarvasok télen az alacsonyabb területeket kedvelik mivel ott kevésbé fúj a szél, nyáron pedig a magasabb dombokat. A helyiek között is igen kedvelt állat, ám számukat igyekeznek kordában tartani, mert félnek attól, hogy lelegelnék az értékes területeket a bárányok és a tehenek elől. Niilo tömérdek fotót készített.

Délfelé járt, így az egyik önkiszolgáló étteremben megébédeltek. Többnyire a helyi specialitásokat próbálták ki. A bárány és a hal jelentős a húsfogyasztás terén. Mindannyiuknak nagyon ízlettek a választott ételek. A kávé és a sütit már az ismert kávézóban fogyasztották el.

Amikor beléptek, a pultos lány már mosolyogva üdvözölte őket. Ezen felbátorodott Niilo és gondolta bemutatkozik.

– Szép napot kedves, én Niilo vagyok. Ő a nagybátyám Rasmus és a legjobb barátom Joel – mutatta be őket is.

– Önöknek is, engem Alinának hívnak. Mit fogyasztanak?
– kérdezte továbbra is szélesen mosolyogva, miközben le sem vette a szemét Niiloról.

– Három kávé és három süti lesz abból, amit a múltkor is ettünk, nagyon finom volt – válaszolta csillogó szemekkel, mosolyogva Niilo.

Amíg összekészítette a tálcára, addig ő ott maradt társalogni. Rasmus és Joel leültek az egyik asztalhoz.

– Hol száltatok meg? – kérdezte a lány.

– Arttuéknál a panzióban – válaszolta mosolyogva.

– A kutyaszánhúzó verseny miatt jöttetek?

– Nem, de érdekesnek tűnik. Még semmi sincs kizárva.

– Jaj, Vilho előtt ezt titkoljátok, ha jót akartok. Egyébként normális, de a verseny előtt mindig meg van bolondulva.

– Igen, hallottunk már róla. Exkluzív ez a helyiség, nekem nagyon tetszik. Csinálhatok egy pár fotót róla és rólad? – kérdezte kaján mosollyal az arcán.

– Persze, nyugodtan és amerre jársz reklámozhatod is, de csak a kávézót – válaszolta mosolyogva Alina.

Jó pár kattintás és már majdnem kész is volt, amikor belépett az emlegetett férfi.

– Maga, meg mit művel itt? Azonnal hagyja abba és ne inzultálja a mennyasszonyomat! – szólította fel Vilho, miközben megragadta Niilo karját és kiakarta venni a kezéből a fényképezőgépet.

– Vilho! Azonnal hagyd abba és hagyd őket békén! – Kiálltot rá a lány.

– Én engedtem meg, hogy fotózzon. Már mondtam neked ezerszer, hogy nem vagyok a mennyasszonyod! Nem kell a balhé és hagyj engem békén, vagy rád hívom a Serifet és akkor fújhatod a versenyedet – figyelmeztette határozottan a lány.

– Jól van na! Csak téged akartalak védeni – mondta motyogva az orra alatt, mint egy megszelídült bárány miközben elengedte Niilot.

– Nem kell! Megtudom oldani, ha szükséges – válaszolta Alina.

Rasmusék, már épp felálltak az asztaltól, hogy közbe lépjenek, mire a lány pillanatok alatt helyre tette a vad marconát.

– Akkor inkább el is megyek – mondta Vilho.

– Azt jól teszed és csak a verseny után jöhetsz vissza, amikor már normális vagy, mert elijeszted a vendégeket – folytatta határozottan a lány.

Vilho becsukta maga után az ajtót és tényleg látni sem lehetett a továbbiakban a kávézóban. Az utcákon viszont folyamatosan jelen volt, méregette a turistákat és akik kutyákkal jöttek az állatok képessé igyekezett felmérni.

– Nem annyira rossz ember ő, csak a kupáját akarja mindenáron élete végéig megőrizni. Úgy érzi ez az egyetlen, amit elért az életben és retteg attól, hogy valaki elnyeri tőle. Ebben az időszakban teljesen ki van fordulva magából, mindenkit az ellenségének gondol. A helyiek már ismerik, de az ideérkezőket megrémíti a viselkedésével – mesélte Alina.

– Sajnálatra méltó egyén, de ez akkor is megengedhetetlen – mondta Rasmus.

– Korán árva maradt és nem volt senkije. A szomszédok adtak enni neki néha. Mindenért meg kellett küzdenie, legalábbis így mesélik az öregek – folytatta a lány.

Niilo most ismét szembesült azzal, hogy neki milyen szerencséje van, hogy Rasmus felnevelte és most is itt van vele. Szemei könnyel teltek és a szeretet, hála tekintetével nézett rá. Átérezte Vilho helyzetét, hiszen csak a család és szeretet hiányzik neki, mivel vadon nőtt fel. A kávé és a sütit csendben fogyasztották el, majd elköszöntek és indultak tovább a partvidék felé.

Ilyenkor sok itt a bálna és egészen közel jönnek a parthoz. Imádta fotózni őket Niilo. Lenyűgöző látványt nyújtottak és értékes pillanatokot sikerült lencsevégre kapnia. Izland partvidékén tökéletesen érzik magukat a fókák is, azokon a kietlen, sziklás partszakaszokon, ahol nem háborgatják őket. Ez remek pihenő helyül szolgál számukra. A fényképezőgép fókuszának állításával egész közelre tudta hozni őket, így sikerült pár fotót róluk is készítenie.

Visszafelé kicsit beljebb sétáltak a hegyoldal erdőjébe, ahol egy hófehér sarki róka igazán hálás fotómodellnek bizonyult. Kevésbé félt az emberektől, ezért aránylag könnyen lefotózhatta Niilo.

Az ott élők vadásznak rájuk a bundájuk miatt. Pedig általában rágcsálókat esznek vagy háztartási szemetet. Igaz, az is előfordul, ha nem találnak élelmet, hogy rátámadnak a bárányokra. Itt a sarki rókák bundájának színe fehér vagy kékesszürke.

Ez a nap igazán nagy élményt nyújtott mindannyiuk részére. Estére holt fáradtan tértek vissza a panzióba. A vacsora után Arttu odaült hozzájuk beszélgetni.

– A fiam, Kasper említette, hogy a két fiatal mit tervez – vetette fel.

– Igen. Sajnos, hiszen én nem örülök neki, de hajthatatlanok. Félttem őket, nehogy valami bajuk essék – mondta Rasmus.

– Jogosan. Ez kemény verseny srácok, nem kaland, és őszintén szólva én a kutyáimat is félttem – mondta Arttu.

A két fiú összenézett.

– Értjük, de megpróbálnánk – válaszolta Niilo.

– Jól van, meglátjuk mire megyek veletek, de a szabályokat el kell fogadnotok, ha akarjátok, ha se. Csak így vállalom a felkészítéseteket, ha eljuttok odáig.

– Rendben – mondták egyszerre nagy lelkesedéssel.

– Jó, délelőttöként edzünk és a kutyákkal össze kell barátkoznotok. Van egyáltalán bármi tapasztalatotok?

– Lapföldről jövünk, sokat sieltünk és a motoros szánnal való közlekedés nem idegen számunkra – válaszolta Joel.

– Na az is valami – szólalt meg Arttu.

– Együtt, vagy külön – külön akartok versenyezni?

– Hogyan lenne jobb? Mi a véleménye és tanácsa? – kérdezte Niilo.

– Attól függ mit akartok, mert mindegyiknek van előnye és hátránya is. Az egy falkával ketten előnye, hogyha valamelyiketeknek gondja akadna, akkor ott a másik rögtön átveszi az irányítást. A két súly miatt viszont sokkal lassabb a haladás, esélytelen a győzelem vele. Egyedül egy falkával bármi megtörténhet, de nagyon kemény. Vegyétek figyelembe, hogy ez több órás verseny a hidegben és elfárad a kar, vagy átfagyhatnak a kezek, még a speciális öltözet ellenére is. Gondoljátok át és reggel találkozunk.

– Azt szeretném kérdezni, hogy ha külön – külön szeretnénk versenyezni, akkor tud-e nekünk másik falkát is biztosítani? – kérdezte Niilo.

– Azon nem múlik, nekem van másik, csak pár házzal odébb. A menyem, Lotta szüleinél, nagy földterület van és én ott kaptam egy részt a kutyáknak.

– Az szuper! – kiáltott fel lelkesedve Joel.

– Azt, hogy melyikötök, melyik falkával megy, ha ezt válasszátok, azt nem ti fogjátok eldönteni, hanem a kutyák. A falkavezér jelzi, akinek szót fogad, hogy elfogadja társául.

– Köszönjük szépen – válaszolták örömteli arccal.

Az igen hosszú és fárasztó, de élményekkel teli nap után felmentek a szobájukba. Morfondíroztak azon, hogy lenne jobb. Rasmus természetesen arra próbálta őket rávenni, hogy együtt menjenek, akkor legalább tudnak egymásra vigyázni. A fiúk inkább külön akartak.

– Na tegyük el magunkat holnapra, úgyis a kutyákon múlik, hallottátok. Lehet el se fogadnak benneteket, vagy csak az egyikötöket – mondta Rasmus.

– Igen, holnap sok minden eldől – mondta Niilo.

– Akkor jó éjt! – szólalt meg Joel is.

Másnap reggeli után elkezdődött a kutyákkal az ismerkedés és az edzés. A panziónál lévő falkavezér Joelt választotta. Lotta szüleinél lévő falkavezér Niilot, így eldőlt, már csak a felkészülés maradt hátra. A szánok mindegyikét tizennégy kutya vontatja majd. Meg kellett tanulniuk a hozzájuk intézendő vezényszavakat így például a he, he, csili, csili – és hasonló szótagok. A joo, joo – balra, a brr, brr – jobbra és így tovább.

Ebéd után hagytak maguknak kis pihenőt, aztán felkerekedtek és elmentek a nem túl messze lévő egyik vízeséshez, hogy Niilo különleges fotókat készíthessen. A sziget közepéről induló folyók gyors folyásúak és nagy mennyiségű vizet visznek magukkal.

A zuhatagot úgy húsz méter szélesnek ítélte és legalább jó ötven méter magasságból zúdult alá. Lenyűgöző látványt nyújtott e festői táj. Mivel állandóan párás, így két szivárványt is létrehozott, egyszerűen varázslatos élményben volt részük. Alatta egy tó terült el, mely megbontotta a hegy oldalát. A vízesés alá be lehet sétálni, ami külön fantasztikus hatással volt rájuk.

HATODIK FEJEZET

A fiúk jól haladtak az edzéssel, bár felismerték, hogy kemény megpróbáltatásnak néznek elé. Rasmus nagyon aggódott. Arttu próbálta megnyugtatni.

– Ide figyelj, a srácok meglepően jól haladnak. Magam sem gondoltam volna. Nem lesz könnyű, de azt hiszem képesek rá, hogy végig menjenek a verseny útszakaszán, nekik nem a nyereségről szól ez.

– Persze, csak nem szeretem, ha fölöslegesen kockáztatnak. Az Úr legyen velük és őrizze meg őket – mondta.

– Ne aggódj, ha bármi van, majd megállnak. Jó néhányan mindig motoros szánnal kísérjük őket. Bizonyos szakaszokra fel van osztva a terület, ahol állnak segítők. Rádió összeköttetésünk van, ha segítség kell mi ott vagyunk mindenkinek. Te is jöhetsz motoros szánnal, ha van kedved – vetette fel Arttu.

– Az jó lenne, nagyon köszönöm a lehetőséget. Mégis nyugodtabb lennék.

– Jól van, akkor a jelentkezési lapot majd te is töltsd ki, mint segítő megjelöléssel.

– Ezt hol tudjuk átvenni?

– A kávézóban Alinánál, vagy a hivatalban, de ha gondoljátok én is hozhatok nektek.

– Nem köszönjük, majd a kávézóban kérünk attól a gyönyörű és okos lánytól.

Arttu csak mosolyogva konstatálta a választ. Tudta ugyanis, hogy Alina igencsak nagy érdeklődést mutat Niilo iránt.

A fiú esténként még átment Lotta szüleihez, hogy a kutyákkal teljes mértékben jó viszonyt alakítson ki. A földön ült a kutyák vették körül, ő pedig simogatta, szeretgette őket. Nagyon odafigyelt, hogy egyformán érezzék a szeretetet, mert féltékeny faj. Az egyik napon tovább maradt és azt látta, hogy a kapun Alina jön befelé.

– Hát te? Hol jársz erre? – kérdezte meglepetten Niilo.

– Én? Én, most jöttem haza a kávézóból – válaszolta nevetve.

– De..., hát..., hogyan?

– Ja, te nem tudtad, hogy én Lotta húga vagyok?

– Nem, ezt az információt elhallgattad előlem – válaszolta mosolyogva.

– Hogy haladtok?

– Azt hiszem jól és elindulunk, Rasmus jön segítőként majd utánunk a motoros szánnal.

– Szuper! Én is ott leszek – válaszolta csillogó szemekkel a lány.

– Hogyan?

– Minden versenyen a cél előtti szakasz az én területem.

– Azta!

– Most megyek, mert későre jár és hideg van, de addig még találkozunk. Drukkolok neked – mondta lenyűgöző mosollyal az arcán.

Niilo is elindult vissza a panzióba. Egész úton előtte lebegett a lány elbűvölő mosolya érezte, hogy szívéig hatolt. Amikor megérkezett a szobába, minden bevezető nélkül nekik szegezte a kérdést.

– Rasmus, Joel, figyeljetek már! Lehet, hogy én szerelmes vagyok? Folyton csak Alinán jár az eszem és olyan érzések kavarnak bennem, amit még soha nem éreztem.

– Hát..., fiam, ezt majd az idő dönti el, hogy igaz szerelem - e, vagy csak fellángolás.

– Ez nagyon megvisel engem, szokatlan, viharos lett a lelkem, olyan másnak érzem tőle magam. Ugyanakkor jó is, de csak ha a közelemben van. Ilyenkor úgy érzem a szívem olyan, mint a lecsendesült tenger megnyugvó hulláma.

– Hú, tesó nem irigyellek – mondta Joel.

– Akkor szép álmokat mindenkinek – köszönt el Rasmus.

Niilo helyes férfi és kiváló jelleme mellett okos is. Az egyetemi évek alatt sok lány boldog lett volna, ha közel engedte magához. Őt azonban egyik sem érintette meg, így eszében sem volt az udvarlás. Alina volt az első lány, aki a szívét elhódította.

Másnap délelőtt megszokottan az edzéssel telt.

Az ebéd után Niilo közölte, hogy bemegy a kávézóba a jelentkezési lapokért, de siet vissza. Rasmus és Joel, kérdően nézett egymásra, mert mindig mindenhová együtt mentek.

Joel, már épp szólni akart, de Rasmus intett a szemével. Niilo, pedig már ott sem volt. Egy pillanat alatt elviharzott.

– Hagyd, hadd beszéljessenek, mi addig kicsit pihenünk.

– Mily szerencsés az én drága barátom – szólalt meg Joel.

– Nem biztos – válaszolta kissé komoran Rasmus.

– Miért? A lánynak is tetszik ez egyértelmű.

– Igen, de attól függ, hogy a továbbiakban hogyan alakulnak a viszonyok. Nem egyszerű a távolság miatt. Amennyiben nem teljes mértékben kölcsönös az érzés, azt jelenti, hogy a szerelem nem az égben köttetett. Aminek a következménye, hogy Niilonak a csalódás vihara dűlja majd a lelkét.

– Így végig gondolva komoly. Sokat tanulok tőled Rasmus, köszönöm.

Ez idő alatt Niilo és Alina örömtől sugárzó, boldog arccal beszélgettek egymással.

– Hú, de elszaladt az idő! Mennem kell kedves, de holnap folytatjuk?

– Holnap szabadnapom van.

– Délelőtt mi edzünk, de talán akkor a délutánt együtt tölthetjük?

– Boldogan! – válaszolta Alina mosolyogva.

Niilo szinte röpiült a boldogságtól. Visszaérve a panzióba kitöltötték a jelentkezési nyomtatványt, majd odaadták Arttunak, ugyanis ő az egyik szervező.

Még volt idejük, ezért úgy döntöttek, hogy megnézik a partmenti barlangokat. Szerencsájük volt, mert épp az egyik csoporthoz tudtak csatlakozni, így idegenvezetővel volt lehetőségük végig járni. Hatalmas élményben részesültek.

Különös érzések öntöttek el őket, amikor az egyik barlangban meglátták az ősi rajzokat és feliratokat. Akadt, ahol egészen szűk járaton kellett átbújniuk, csak egy ember fért át rajta egyszerre. Hosszú keskeny folyosó, majd a kiöblösödött tér váltakozott ez mind pazar látványt nyújtott.

Amikor visszatértek a parthoz, egy közeli másik barlang bejáratához sétáltak át. Hatalmas, szinte szabályos kör alakú, melynek közepében fürdésre alkalmas tó tárult a szemük elé. A víz hőmérséklete igen kedvezőnek mutatkozott, mert melegvízű forrás adta. A tó szélén óriás gyertyák álltak, amelyek a világítást adták körben. Nagyon meghitt, romantikus hely.

– Ide el kell jönnünk lazulni egy kicsit, valamelyik délután – vetette fel Joel.

– Jó ötlet! – tette hozzá Niilo mosolyogva.

– Látom, ám mi jár a fejedben, az is jó ötlet – mondta Joel és kajánul kacsintott egyet.

A látogatás végével visszatértek a panzióba.

– Ez is csodás nap volt – szólalt meg Rasmus.

– Az bizony! – válaszolta Niilo boldog mosollyal az arcán.

– Na, sikerült jól beszélgetnetek? – kérdezte Rasmus.

– Igen, és nagyon egy hullámhosszon vagyunk. Abban maradtunk, hogy holnap délután folytatjuk. Így nélkülöznetek kell majd a társaságot – mondta kissé pajkosan.

– Jól van, éreztétek jól magatokat – válaszolta Rasmus.

– Azért nélküled is találunk elfoglaltságot – tette hozzá Joel huncutul.

– De, akkor ki lesz a kávézóban? – kérdezte Joel.

– Liris, a váltótársa – válaszolta Niilo.

– Húha! Akkor meg kell ismernünk, igaz Rasmus? – kérdezte kajánul.

– Legyen – szólalt meg Rasmus.

Arttu kopogott a szobájuk ajtaján.

– Tessék – szólt ki Niilo.

– Holnap egy órával korábban kezdünk, mert az idő közeleg és sok dolgunk lesz. Végig kell mennünk a versenypálya szakaszán, meg kell ismernetek. A továbbiakban ott folytatjuk majd az edzéseket – mondta.

– Rendben – válaszolta Niilo.

– Kezd izgalmas lenni – tette hozzá Joel.

A következő nap délelőttje igen fordulatosra sikerült. A fiúk most szembesültek azzal, amitől féltette őket a nagybátyja és megértették miről beszélt Arttu.

A pálya nagyon nehéz volt, erősen kellett koncentrálni, hogy mikor hogyan irányítsák a kutyákat, az egyensúlyuk elhelyezése igen fontos szerepet játszott, mivel éles kanyarok váltották egymást és a pálya mellett mély szakadékok tátongtak. Az egyenes szakaszban felgyorsultak és a hirtelen kanyarban nagyon kellett figyelniük, hogy kelően lassítsanak, mert különben kirepülnek. Persze, most csak lassú tempóban mentek végig ismerkedtek a pálya minőségével és hosszával. A terv az volt, hogy minden nap egyre gyorsabban teszik meg az utat. Vágtatnak majd hegyeken-völgyeken, hegyoldalakon hánykolódnak fel és a lejtőkön száguldanak le. Tényleg nagyon izgalmas volt, de kimerítő is. Niilo mellett Arttu ült, hogy segítse és magyarázza mit, hogyan kell. Joel mellé Arttu felkérte a barátját Peetut, akivel hajdanán együtt versenyeztek.

– Na fiúk! Most már ismeritek a pályát, még mindig indulni szeretnétek? – kérdezte Arttu.

– Persze, jó kihívás – válaszolta Joel.

– Rendben. Elmagyarázom nektek a verseny játékszabályait, amit minden körülmények között be kell tartanotok
– hívta fel a figyelmüket.

– Hallgatjuk – válaszolták szinte egyszerre.

– Láttátok, hogy nem túl széles a pálya. Emiatt, ha valakinek a verseny során akármilyen gondja akad, amint észreveszitek, rádión közlitek, de ti nem állhattok meg.

Tovább kell mennetek, mert az utánatok jövő belétek szaladhat és akkor még nagyobb a baj. Rádióösszeköttetésben leszünk és a segítség nyújtásra ott leszünk mi. Nem tudjuk, milyen idő lesz, milyenek lesznek a látási viszonyok. Amennyiben nektek van gondotok megálltok, de igyekezzetek a pálya széléhez húzódni, hogy eltudjanak menni mellettetek. A szakaszjelzőkkel tudjuk azonosítani, hogy hová kell mennünk, ezért azt mindenképpen figyeljétek, mert a rádióban ezt közölnötök kell. Vagy mi, vagy a szakasz területén elhelyezett segítő fog odasietni. A rádióban, ha halljátok, hogy valaki segítséget kér és még nem haladtatok el mellette, le kell lassítanotok, hogy a motoros szánt elengedjétek. Ilyenkor tilos az előzése a másíknak.

– Minden világos?

– Igen – válaszolták a fiúk.

– Akkor most jön a taktikai rész. Ti nem akartok egymással versenyezni ugye vagy igen?

Egy pillanatra nagy csend lett és egymásra nézett a két srác.

– Ebbe nem is gondoltunk bele – válaszolta Niilo.

– Jó, akkor én ezt rövidre zárom. Kezdők vagytok, és sokan nem először fogan itt versenyezni. Meglátjátok majd, hogy milyen kemény lesz. Nem gondolom, hogy fölöslegesen kellene kockáztatnotok, lesz itt épp elég ellenfél. Én egy biztonsági versenyt ajánlok számotokra, mert nem a kupáért jöttetek, hanem a kalandért igaz? – kérdezte.

– Igen, így indultunk – válaszolta Joel.

– Rendben, akkor figyeljetek. A start után mindegy melyikőtök lesz elől a lényeg, hogy a másik hátulról biztosítsa majd folyamatosan. Figyeljen arra, hogy ne tudjon közétek férkőzni senki, ne engedje meg az előzést. Ez komoly védelmi feladat lesz. Ha az elől haladónak bármi gondja akadna, akkor a mögötte lévő automatikusan tovább megy és folytatja a versenyt. Mindegy, hogy milyen sorrendben értek célba, a lényeg, hogy beérjeteK minden baj nélkül. Vilho, nagyon jól startol mindig. Jobb, ha őt elengeditek. Lesz épp elég bajotok a többivel. Persze, amennyiben sikerül Vilhot lestartolnotok, akkor hajrá – tette hozzá mosolyogva. – Értve vagyok?

– Igen, minden világos – válaszolta Niilo.

– Akkor mára ennyi és holnap reggel folytatjuk. Jó étvágyat kívánok nektek az ebédhez.

– Köszönünk szépen mindent.

HETEDIK FEJEZET

Niilo és Joel eléggé kimerültek, igazából most fogták fel, hogy mire vállalkoztak, azonban nem az a feladós típusú fiúk voltak. Azt még nem is tudták, hogy Arttu és Peetu a két jóbarát éveken keresztül nyerték a versenyt. Arttu szándékosan nem mondta el nekik. Kicsit tartott attól, hogy a kutyákban még benne van a versenyszellem és át fogják venni az irányítást a fiúk felett. Ezért inkább arra törekedett, hogy a kutyái szót fogadjanak nekik. A technikára nagy súlyt fektetett. A tempó meg majd alakul.

Ebéd után kicsit lepihentek, majd Niilo és Alina megbeszélést tartottak, hogy a barlang bejáratánál találkoznak. Mindketten izgatottan várták a folytatást. A romantikus hangulat már eleve adott volt. A levegő szikrázott kettejük között. Niilo, amikor először megfogta Alina kezét, olyan kellemes áramlat szaladt végig rajta, ami egyedivé és különlegessé tette ezt az érzést.

Gyorsan elillant az idő. Sokat beszélgettek, nevettek és versenyt úsztak, nagyon jól érezték magukat együtt. Mindketten egyformán látták a világ rendszerét és ugyanazon az úton jártak. Erős hitük és szeretetük vezette őket az életükben. Maguk is mosolyogtak azon, hogy mennyire érzik egymás gondolatait. Szinte be sem kellett fejezni a mondatot, a másik, már tudta folytatni. A meditáció Alina számára sem volt idegen. Ezért úgy döntöttek, hogy még mielőtt visszaindulnának közösen végeznek egyet.

Azt a kérést fogalmazták meg magukban, hogy szeretnének útbaigazítást kapni kettőjük további kapcsolatára vonatkozólag.

Niilonak és Alinának megmutattak pár előző életet, mivel több alkalommal is éltek házasságban. Innen van az a mérhetetlen erős érzelmük egymás iránt.

Mindegyikőjük más – más életet látott azt, ahol ő hibázott. A mostani életük egy újabb próbatétel, ezeknek a kijavítására és a lelkük csiszolására, amivel emelkedhetnek.

Niilo hazáig kísérte Alinát. Elváláskor átölelte hosszasan, mélyen néztek egymás szemébe és csókban forrt össze ajkuk. A fiú úgy szorította magához a lányt, mint aki soha többé nem akarja elengedni.

Rasmus és Joel ez idő alatt sütitni mentek a kávézóba, kikérték a kávéjukat és leültek az egyik asztalhoz. Liris, kedvesen fogadta őket. Már hallott róluk, mert Alina sokat emlegette a három férfit. A lány kíváncsi volt rájuk. Tudta, hogy a Niilo nevezetű fiúba szerelmes lett a barát-nője.

A sütités után Rasmusék még a városközpontban sétálgattak, nézelődtek. Vásárolgattak egy – két dolgot.

– Nagyon csinos lány a Liris is – kezdte a beszélgetést Rasmus.

– Igen, helyes és kedves, de nem érintett meg. Sokat tanulok tőled, ezért hálás vagyok. Örülök, hogy eljöttél és itt vagy velünk. Igazad van a flörtölés veszélyes játszma, nem éri meg – válaszolta Joel.

– Zene füleimnek, hogy ilyen érett, igaz férfi vagy Joel, az apád büszke lehet rád.

– Nem szeretnék senkiben hiú ábrándot kelteni, vagy megbántani, sem magamat megégetni – folytatta.

– Ez így helyes. Eljön majd neked is, akinek úgysem tudsz ellenállni – mondta mosolyogva Rasmus, miközben barátságosan megveregette a vállát a fiúnak.

A panzióba visszatértük után, lementek vacsorázni. Nemsokára Niilo is csatlakozott hozzájuk.

– Látom boldog vagy és én örülök neki – szólalt meg Rasmus.

– Igen. Úgy gondolom, hogy megtaláltam az igazit. Azt érzem, hogy le tudnám vele élni az egész életemet.

– Azért tartsd szem előtt, hogy nem az számít kivel tudnád leélni az életedet, hanem az a fontosabb, hogy ki nélkül nem tudsz élni – mondta mosolyogva Rasmus.

– Csak egy kis szójáték, de milyen igaz – szólalt meg Joel.

– Igen, de ezt majd csak az idő dönti el fiam.

– Persze, meglátjuk még, hogyan alakul a kapcsolatunk. Ezeket az első benyomások hozták ki belőlem. Azért annyit elárulok, hogy meditáltunk és több korábbi életben voltunk házások.

– Na, ez megmagyarázza ezt a hirtelen, nagyon mély érzéseket – mondta Rasmus.

– Szólj, ha már az esküvőre is készültök – szólt közbe Joel kajánul mosolyogva.

– Nehéz és hosszú napunk volt, tegyük el magunkat holnapra – folytatta Niilo nagyot ásítva.

– Igaz, reggel megint korán ébresztő és egyre szorít az idő a verseny miatt. Nagyon oda kell tenni majd magunkat és én is rendkívül elfáradtam – válaszolta Joel.

A srácok egyre ügyesebben és rövidebb idő alatt tették meg a pálya útvonalát. Rasmus minden alkalommal motoros szánnal kísérte őket. Arttu is meglepődött, nem mondta meg nekik, de megfutották a legjobb versenyidőt. Persze, most akadálytalanul tudtak haladni. Azonban elismerésre méltó teljesítménynek tartotta még így is.

A szokásos ebéd utáni pihenést követően elmentek a Hekla nevezetű vulkánhoz, ami egyben a legaktívabb is Izlandon. Jónéhány kitörése igen nagy pusztítást vitt véghez. Emiatt az őslakosok „Pokol Kapuja” néven is emlegették. A Hekla név egyébként csuklyát jelent, amit azért kapott, mert csúcsát folyamatosan felhő takarja a magassága miatt. Egy negyven kilométer hosszú vulkanikus hegység része, fantasztikus a táj.

Távolról gyönyörködhettek csak benne, mert a hegyre senkit nem engedtek fel. A tudósok szerint a hegy alatti magmakamra már majdnem tele van, ezért bármelyik pillanatban kitörhet. A kitörés pontos idejét ugyanis nem tudják meghatározni. Az előregések adnak erre némi időbeli határértéket, de azok nem pontosak. Emiatt Niilo-éknak csak a távolabbi fotókkal kellett megelégedniük. Ámbár ezek is lenyűgözően sikerültek.

Mire visszamentek a panzióba, már estére járt. Nagy örömmel teltek napjaik.

Mindig sikerült valami új szépséget felfedezniük e megkapó földrészen. Elhatározták, hogy legközelebb megnézik a jégbarlangokat.

A verseny napja már nagyon közeledett. Arttu tudta, hogy milyen nagy nyomás lesz a fiúkon verseny alatt, ezért a szombati napokat is belevette az edzésbe. Biztosra akart menni, hogy jól kezeljék a kutyákat és kellően megismerjék a pályát.

Így az egyik vasárnapot választották a jégbarlangok megtekintésére, ugyanis fontos, hogy csak szakképzett túravezetővel érdemes felkeresni a terepet. A sisak és szöges cipő elengedhetetlen a jégen, míg a helyismeret nélkülözhetetlen. Ők nem tudhatják, hogy alattuk mennyire vastag a jég és merre kellene menniük. Egy tízfős csoporttal indultak be a barlangba.

A gleccserek szélén ideiglenesen képződő látványosságok a jégbarlangok. Nem mindennapi természeti varázs. Belépve ameddig csak a szem ellátott, mindent átlátszó színű jég borított. A természet kék és szürke színű különböző mintát rajzolt bele. A vastag jégpáncél alatt ugyanis különleges képződmények alakulnak ki, melyek lenyűgözőek voltak.

A túravezető elmesélte, hogy a tavaszi felmelegedés hatására azonban legtöbbjük megolvad és teljesen beomlik, illetve a víz elárasztja a barlangot. Ez a folyadék a mélyben üregeket képez, vagy akár tovább is mélyítheti.

Az idő amikor ismét hidegre fordul az olvadt jég hűlni kezd, és újra szilárd halmazállapotúra fagy. Így maga után hagyja a jégbarlangok pazar képződményét.

A formájuk, színük folyamatosan változik. Ez attól függ mindig, hogy az olvadék mennyire volt tiszta. Lehet benne hordalék vagy szikladarab is. Ha alga kerül bele, egy akvamarin színt kölcsönöz neki.

Ezért a barlangok színei igen változóak a szürkétől az égszínkéken át, türkiz és akár fekete is lehet.

Elképzelhetetlenül, óriási természeti erők munkálkodnak a felszínen és a mélyben is, hogy létre tudják hozni ezeket a káprázatos alakzatokat.

Elképesztően lélegzetelállító impulzusok érték őket a jégbarlang látogatása során. Niilo számtalan fotót készített. Természetesen kiválóan sikerültek, de mégis a helyszínen való megtapasztalása azoknak a gigantikus erőknek egyszerűen felülmúlhatatlan.

Niilo minden este átment Lotta szüleihez, hogy a kutyákkal minél jobban összeszokhassanak. Persze, miután megtudta, hogy szívszerelme is ott él tovább maradt. Megvárta, hogy Alina hazaérjen a kávézóból. Így tudtak egy kis időt egymással is tölteni. A versenyre való felkészülés sok időt elvett tőlük. Az elején könnyű kis kalandnak tűnt. Nem gondolta, hogy ezzel fog járni.

– Már csak két nap van a versenyig, aggódom érted és Joel miatt – mondta Alina.

– Ne aggódj kedves, minden rendben lesz – válaszolta Niilo miközben magához ölelte.

– Nem bántátok meg?

– Nem, dehogy! Igaz nem gondoltam, hogy ennyi időt el fog venni tőlem a felkészülés, de örülök neki. Arttu nagyon érti a dolgát és azt mondja, hogy ügyesek vagyunk. Ezért vagyok Izlandon, hogy mindent megismerjek, kipróbáljak. Már sokfelé bejártuk és ezernyi élményt gyűjtöttünk. A verseny ezt csak megkoronázza majd.

– Találkozunk még addig?

– Már nem azt hiszem. Holnap Joelékkal szeretnénk elmenni a barlanghoz kicsit ellazulni a gyógyvizében, verseny előtt jót fog tenni.

– Rendben és nagyon vigyázzatok magatokra, ne kockáztassatok.

– Úgy lesz, ne félj! Már semmi sem fontosabb számomra, mint te – mondta mosolyogva, majd két kezébe fogta a lány arcát és megcsókolta.

– Nézd! Megjelent a sarki fény.

– Látod, ez égi jel, hogy mi összetartozunk. Gyere üljünk le ide a padra – kérte Niilo.

Egymást szorosan átölelve figyelték a szemet gyönyörködtető, tündérmesébe illő fényjátékot. Csendben, gondolataikba merülve ültek ott és a szerelem tüze járta át mindkettőjük szívét. Ámor ez idő alatt elszakíthatatlan rózsaszínű fényhálót szőtt köréjük.

Eljött az utolsó edzés napja. Arttu felkészültnek tartotta a fiúkat a versenyre, bár először nem gondolta, hogy ilyen tehetségesek lesznek.

Átbeszélték még egyszer a szabályokat és néhány opciót. Izgatottan várták mindannyian a másnapot.

A délutánt azzal töltötték, hogy lazítottak. A barlang jótékony hatású vize volt erre a legalkalmasabb. Csendben rendezgették gondolataikat. Meditálással oldották fel a stresszt és feszültséget. Feltöltődtek testileg és lelkileg. Készen álltak a nagy versenyre és megmérettetésre.

NYOLCADIK FEJEZET

Elérkezett a várva várt nap, a kutyaszánhúzó futam napja. Nagy volt az érdeklődés, a községből szinte mindenki ott tolongott a rajtvonalnál. Kutyák csaholásától zengett a környék. Szebbnél szebbek, izmosak és sok színben pompázott a bundájuk. Szemet gyönyörködtető látványt nyújtottak. A segítők is elfoglalták a helyeiket ki – ki a megadott szakaszon. A motoros szánnal is felsorakoztak a kisegítő társak. Ellenőrizte a bizottság a nevezési lapokat és mindent rendben találtak.

Az induló versenyzők vitték magukkal a legrövidebb idő alatt megfutott eredményeiket és így álltak fel a startvonalra. Két sort alkottak egymás mögött, az első sorban indult Vilho, Niilo, Joel és még három versenyző. A második sorban szintén hat versenyző.

A startvonal után leszűkülő pálya miatt, nagyon fontos volt, hogyan sikerül a rajtolás. Tulajdonképpen egy több órás kört kellett megtenniük hegyen – völgyön át, mert a cél, a start vonal másik oldalán helyezkedett el.

Felhangzott az indulásra engedélyt adó sípszó. A felhámozott szánhúzó kutyák úgy eliramodtak, hogy csak úgy porzott utánuk a hó. Megindultak az előzések, ami nem jó persze mert a két fogat kutyái összegabalyodhatnak és a szán átmehet valamelyik kutyán. Némelyik hajtó ezzel mit sem törődött a verseny szellem vitte magával.

Vilho most is elől hajtott, mint mindig, jól sikerült a startja.

Utána követlenül Niilo, aki szintén erőteljesen kezdett, majd Joel a megbeszélte taktika szerint. Neki kemény dolga volt, mert hol jobbról, hol balról szorongatták. Az első sorból rajtolók el is szakadtak a többiektől.

A bajnokságot komplikálta, hogy elkezdett esni a hó és köd ereszkedett a mezőnyre. A nehéz látási viszonyok miatt elkerülhetetlenül történtek balesetek. Többnyire kutyák sérültek, de előfordult, hogy a hajtó esett ki a szánból hirtelen kanyarnál. A segítőknek igen sok dolga akadt, mert a küzdelem nagyon embert próbáló és az időjárás csak súlyosbította ezt.

Nagy aggodalommal figyelték a versenyzőket. A futamot már nem lehetett leállítani, ha elindult valaki végig kellett mennie a pályán a körülményektől függetlenül. Kivéve, ha balesete van, akkor pályán kívülre kerül.

Alig lehetett látni a terep szakaszain álló segítők, csak a kutyáknak adott vezényszavakat hallották – joo, joo – balra, a brr, brr – jobbra – és már tova is száguldott a hajtó a kutyáival.

Joel mellett feljött az egyik és pont kanyar következett tudta, hogy nem fognak elférni, ezért elengedte nem akart kockáztatni. A mögötte futó vérszemet kapott és megpróbálta megelőzni. Joel ügyesen védte a mellette lévő útszakaszt, de veszélyesre sikerült. Túl közel loholt már a vezérkutya a szánjához és majdnem átfutott rajta. Az volt a szerencse, hogy a versenyző ezt látva egy pillanatra visszafogta a kutyáit.

Vilho és Niilo között egy ideig nőtt a távolság, majd tartották az iramot mindketten.

Tőle jóval lemaradva futott az egyik versenyző, majd Joel és mögötte szorosan a másik. Az elsősorból induló hatodik hajtó a startnál kiesett kutyájának balesete miatt.

A második sorból csak ketten voltak még versenyben, nagyon lemorzsolódva a többiektől. Négyen baleset miatt idő előtt fejezték be a bajnokságot.

A mezőny eleje a pálya utolsó harmadát futotta. Vilho már biztos volt a győzelmében, hiszen kellő távolságban hagyta maga mögött a vetélytársakat. Vigyorogva intett hátra Niilonak, mert a köd már feloszlóban volt. Mire visszafordult a vezérkutyája keservesen vonított szakadék felett a kanyarban, mert a megbillent egyensúlyt akarta korrigálni. A többi kutya vinnyogva próbálta visszahúzni. Vilho rettenetesen megijedt, ha nem tudják megtartani, mindannyian a szakadék fenekén végzik. A kutya kapálódzott, ami rángatta az egész szánt. Hol lejjebb csúsztak, hol kicsit visszább. Vilhonak minden erejére szüksége volt, hogy tartsa a többi kutyát is. A vezérkutya a rángatást követően elkezdett himbálózni, ami még rosszabb helyzetbe hozta őket.

Niilo, amikor meglátta, ösztönszerűen meg akart állni segíteni, de eszébe jutott, mit mondott Arttu. Így rádión közölte az esetet. Szomorúan és aggodalommal hajtott tovább a többiekkel együtt. A segítők végül megmentették őket, de Vilho bajnoksága elúszott.

Már közel jártak a célhoz, amikor egy egyenes szakaszon Joel megpróbálta megelőzni az előtte lévő hajtót, ugyanis időközben szépen feljött és megközelítette. Esélye volt az előzésre. Bízott abban, hogy az egyenes szakasz elég széles kettőjüknek és sikerülhet.

Viszont, nagyon jól védekezett az előtte haladó. Egy óvatlan pillanatban mégis sikerült melléje kerülnie. A kutyákat biztatva szárnyakat kaptak. Jó ideig egymás mellett futottak. Joel látta, hogy jön a kanyar és veszélyes lehet. Épp ezért vissza akarta fogni a kutyáit, amikor azok maguktól még gyorsabban kezdtek száguldani. A szíve a torzában dobott, hogy most mi lesz. A másik hajtó, azonban pont utolsó pillanatban megtorpant. Így Joel másodiknak futott be Niilo után.

Az ünnepséggel megvártak minden befutót. A két fiú boldogan ölelte meg egymást. Nem számítottak rá, hogy ilyen szép eredményt fognak elérni. Határtalan volt az örömük csak Vilho miatt aggódtak, bár bíztak benne, hogy a segítőknek időben sikerült odaérniük és megmentették őket.

Éppen meg is érkeztek még a várt befutók, Vilho lehajtott fejjel ölében hozta a vezér kutyáját, aki a szakadék felett lógott, ugyanis megsérült. Megható volt látni, hogy ez a vad marcona, milyen szeretettel van az állatai iránt.

Az elismerő kupát a bizottságnál le kellett adnia Vilhonak a verseny előtt, azonban az volt a szokás, hogy mindig, akinél van, az adja át a következőnek. A bizottság pedig az okleveleket és a pénz jutalmat osztja ki.

Kihirdették az eredményt, persze mindenki meglepődött, hogy ezúttal nem Vilho nyerte meg a versenyt, hanem két idegen fiatalember. Vilho megfogta a kupát, megcsókolta és könnyes szemmel nyújtotta át Niilonak. A fiú tudta, hogy ez mit jelent Vilhonak.

Átvette, majd a mikrofonhoz állt és így szólt:

– Kedves egybegyűltek! Engedjétek meg, hogy pár szót szóljak hozzátok.

Hálásan köszönöm az elismerést és nagy öröm számomra, hogy ilyen jól sikerült megállni a helyünket barátommal Joellel. Tudnotok kell, hogy mi nem ezért jöttünk. Amikor hallottunk erről a versenyről ki szeretettük volna próbálni magunkat benne. A köszönet és az elismerés nem nekünk jár, hanem azoknak, akik szívvel - lélekkel és hatalmas tudásukkal felkészítettek bennünket. Ők pedig az itt jelenlévő Arttu és Peetu barátaink.

Mindketten kicsit előléptek szerényen és óriási tapsot valamint éljenzést kaptak.

– A további köszönet pedig ezeket a csodálatos kutyákat illeti, akik minden pillanatban tudták a dolgukat. Nem utolsó sorban szeretettel gratulálok Vilhonak, aki egy remek rajt után végig fantasztikusan vezette a versenyt. Én tudom, hogy számára ez a kupa mit jelent. Úgy gondolom, hogy a verseny igazán megérdemelt győztese Vilho! Mi nemsokára tovább megyünk. Ő itt marad és hűen megőrzi a kupát a következő versenyig. Gyere ide kérlek. Hadd adjam oda, hiszen a legjobb helyen nálad lesz – mondta Niilo mosolyogva.

Mindenki meghatottan állt, majd óriási üdvivalgásban törtek ki. Vilho, azt sem tudta hová legyen úgy megilletődött. Könny szökött szemeibe, szinte el sem hitte, hogy visszakapja az áhított kupáját. Amikor újra a kezébe vette, ismét megsókolta és magához ölelte Niilot is.

– Köszönöm neked Niilo! Igaz barát vagy! Bocsáss meg nekem kérlek – súgta a fülébe.

– Megtörtént – válaszolta mosolyogva, miközben vállát megveregette.

Ezután elkezdődött a szokásos népünnepély, ahol mindenki jól érezte magát. Egészen estig, ettek – ittak és mulattak.

– Niilo, Joel! Gratulálok nektek, szép volt! – mondta Rasmus.

– Köszönjük szépen. Azt hiszem itt már mindent láttunk, talán indulhatnánk is tovább – vetette fel Joel.

– Nem tudom, Niilo? – kérdezte Rasmus mosolyogva.

– Egy – két nap mire összeszedünk mindent, ami szükséges és mehetünk. Visszafelé, úgylis eltöltünk itt még egy kis időt – válaszolta kaján mosollyal az arcán.

– Talán tartsuk meg a szobánkat, addig és nem is kellene mindent vinnünk csak, amire ott szükség lehet – javasolta Rasmus.

– Jó ötlet – helyeseltek a fiúk.

Másnap összepakoltak és megbeszélték Arttuval, hogy tartsa fent nekik a szobát. Niilo elment Alinához, hogy elköszönjön.

– Kedves, mi most holnap reggel hosszú útra indulunk. Tudod meséltem már neked, hogy tovább megyünk Grönlandra.

– Igen, de ilyen hamar?

– Nézd, most alkalmas az idő és utána visszajövünk ide – nyugtatta meg mosolyogva Alinát.

– Meddig lesztek ott?

– Nem tudom. Talán pár hónap valószínű.

– Hú, az nagyon sok! – képedt el és odabújt kedveséhez.

– Ne félj, elröpül majd gyorsan.

– Féltelek, arra nem könnyű az élet.

– Igen, de ha nem tudok majd veled kapcsolatba lépni, akkor se aggódj kérlek. Hidd el visszajövök érted! – mondta biztatóan és megcsókolta a lányt.

– Várni foglak! Vigyázzatok magtokra. Isten áldása kísérjen és védelmezzen benneteket utatokon.

Egy utolsó ölelés, melyet szenvedélyes csók kísért. Pár lépés és Niilo visszafordulva integetett kedvesének. Alina pedig szemével kísérte végig szerelmét, ameddig csak el nem tűnt az éjszaka sötétjében. Egy könnycseppet még szét morzsolt arcán, majd szobájába érve imádkozott értük. Tudta Isten vigyázni fog rájuk.

KILENCEDIK FEJEZET

Rasmusék kora reggel indultak útnak, mert Reykjavíkból szállt fel a repülőgép, ami a Grönland szigetén lévő Kulusukba szállította őket. Ez egy kis község, a repülő út közel másfél órás. Az ottani hotelben már a szállásukat előre lefoglalták.

A repülőtere igen kicsi, de a hidegháborús időkben Amerikának ez volt az első figyelmeztető állomása, ami mára már nem működik, viszont az állomás és a leszálló pálya megmaradt. Grönland fantasztikusan szép ország. A keleti partján található Kulusuk és a hegyvonulatok felett figyelhető meg a táncoló északifény jelensége. Az inuit legenda szerint ez összeköti őket elhunyt őseikkel. Itt élnek még a hagyományok. A helyiek őseik életmódját folytatják. Télen vadásznak, jéghalásznak és a zsákmányt általában kutyaszánokkal vagy motorosszánnal szállítják. Bár a legfőbb közlekedési eszköz még mindig a kutyaszán.

A festői havas csúcsok és tengerbe szakadó gleccserek hangja, ahogyan a jég roppan, valamint a szél zúgása és kutyák vonítása Grönland mitikusan zord vidékének jellemzője. Március közepéig itt kemény a tél, csak úgy csikorog a hó talpaik alatt. Ez a jegesmedvék terepe is egyben. Kulusuk tökéletes hely a sífutáshoz és hótalpas túrákhoz.

A távoli Északon a közlekedés sem egyszerű. Ennek okai a mély hó, nagy hideg, óriási távolságok és a vakító fehérség, de a puszta vidéken még a tájékozódás sem könnyű.

Ezt segítik az úgynevezett „kőemberkék”, amelyekből soha nincs két egyforma.

Rasmusék a megérkezésüket követően lepakoltak és elindultak, hogy felderítsék a falut. Rögtön szembe tűnt nekik a sokféle színes ház, ami egyedi jellegzetességet ad a helynek.

A falu templomát nézték meg legelőször, amihez érdekes legenda fűződik. Az 1900 - as években egy dán vitorlás hajó legénysége zátonyra futott a partnál. Ők, a hajó faanyagát használták fel arra, hogy a falu templomát megépítsék. A templom orgonája fölött ma is ott lóg a hajó makettje.

A község másik érdekessége a temetője, ami nem túl messzire van a falu központjától. Egy örök fagyos talajon, kis dombnak a lejtőjén. A keresztteken nem szerepelnek nevek, mert az inuit hagyomány szerint, az elhunyt nevét, halálkor átadja a másiknak és tovább él a következő nemzedékben. A szakka népek érkeztek ide először, ők itt az őslakosok.

Ezt követően lesétáltak a kikötőbe, ahol nagyon sok kiváló vadással találkoztak és beszédbe elegyedtek velük. Elmondták, hogy ez az otthonuk szinte, mert ők látják el a faluban élő családokat madarakkal, fókákkal, bálnákkal, jegesmedvékkel és minden egyébbel. Az eszkimók mindig kiváló vadászok voltak, akik szinte bármit el tudnak fogni. A leggyakrabban vadászó állatok között vannak szarvasok, rozmárok, fókák és a különféle halfajok, madarak. Néha a jegesmedvék is étlapjukra kerülnek.

Felhívták a figyelmüket a közelben lévő múzeumra, ahol a falu kultúrájával is megismerkedhetnek. Természetesen megnézték ezt is. Az ostorok, csontkések, dárdák és szigonyok voltak a leggyakoribb fegyverek. Az íjak, még a lasszó és bőrből, valamint csontból és ínkból készültek.

Bár az inuitok étrendje elsősorban a húsrá támaszkodik, azért ritkán a gyümölcsöket és moszatokat is fogyasztanak. A főzésnek számos hagyományos módszere létezik ezen a helyen. A szárítás, sütés vagy az elföldelésük természetes erjedés eléréséig. Egyes ételeket egyáltalán nem főznek. A fagyasztott nyers fehér hal csemegének számít náluk.

Alig voltak ott pár órát, de Niilo már ezernyi képet készített. Rengeteg pillanatot megörökített.

A templom közelében, a parton található a Milka Miilikka Kuitse szobra. Ő az egyike volt azoknak, akik az inuit kultúra legfontosabb hagyományának, a dobtáncnak megőrzéséért küzdött.

Grönlandon hagyomány a kaffemik, ahová a családok mindenkit meghívnak egy - egy közös ünneplésre, összejövetelre.

Svédasztalos teríték van a grönlandi konyhának ízlés világából, süteményekből, teákból és kávékból. Ilyen nagyobb eseménynek számít a bérálás, keresztelő vagy esküvő és a születésnap is.

Oskari, családfőként éppen a születésnapját ünnepelte a szeretteivel és barátaival. Amikor meglátta Rasmusékat, rögtön odahívta őket.

A helyiek rendkívül barátságosak és remek történeteket meséltek a kultúrájukról és a hagyományaikról. Sokat tanultak tőlük és nagyon összebarátkoztak a családdal. Oskari felvállalta, hogy a továbbiakban szívesen lesz a túravezetőjük. Később járt már, így a viszontlátás reményében köszöntek el egymástól.

Másnap Rasmusék elmentek Oskari házához, mert ott beszéltek meg a találkozót. A házigazda már mindent összekészített a jégfalászathoz, ahova a vendégei is elkísérik.

– Aztán valamilyen fegyveretek van - e? – kérdezte Oskari.

– Nincs – válaszolták meglepődve.

– No, akkor legelőször elmegyünk ide nem messze a boltba. Vadásztört vennetek kell, mert mindegyikötöknek hasznos lehet, a többit majd én adom – mondta határozottan.

– Jégfalászathoz miért van szükség fegyverre? – kérdezte Joel.

– Elég messzire be kell hatolnunk a vad tájra és arra már találkozhatunk olyan állattal is, ami esetleg gondot okozhat – válaszolta.

– Értem – válaszolta Joel egyszerűséggel.

– A tórból a legjobb minőséget válasszátok, de majd én segítek – tette hozzá.

Rasmusék érezték, hogy ismét különös kalandok várnak majd rájuk az elkövetkezendő időszakban.

Az üzletben megvásárolták a legkiválóbb minőségű töröket és mindegyikük felcsatolta a derékszíjára. Visszamentek Oskari házához.

– Melyikötök tud bánni az íjjal? – kérdezte.

– Én tudok – válaszolta Rasmus, erre a kezébe nyomott egyet a férfi.

– Bácsikám, te? Hogyan? Erről nem is beszéltél soha – kérdezte Niilo.

– Édesapáddal sokat gyakoroltunk és versenyeztünk. Az emlékek miatt felhagytam vele – válaszolta.

– A fiatalemberek értenek a puskához? – kérdezte Oskari.

– Igen – válaszolták, mire ők is kaptak egyet - egyet.

– No, akkor indulhatunk, ha szerencsénk van estére megjövünk – mondta mosolyogva a bajsza alatt Oskari.

Igazi eszkimótalálmány a kajak, ami fókabőrrel borított. Azért használják ezt, mert erős és igen előnyös tulajdonsága, hogy észrevétlenül siklik a vízen, több személyes változattal is készül. Ezzel egy egész családot el lehet fuvarozni, vagy bármilyen terhet. Egy szakaszon ezzel közlekedtek, majd hótalpon folytatták útjukat a jégmezőn.

Ez idő alatt a vadász elmesélte, hogy a jégthalászat azért veszélyes, mert a jegesmedvék kifejezetten szeretnek ilyen helyeket felfedezni, hiszen már meg van könnyítve a dolguk.

– Kitűnő a szaglásuk, hallásuk ezért olyan helyet kell találnunk, ami szélárnyékos.

Továbbá szükséges a közelben egy fedezék, ami mögé elbújhatunk. Nem támadnak emberre, ha nem érzik magukat veszélyben. Nekünk vadászoknak, azért megvannak azok a pontok, amiket érdemes felkeresni. Az sem utolsó szempont, hogy ott halbőség legyen – ismertette meg őket folyamatosan a jégshalászat rejtelseivel.

– Mi van, ha mégis megtámad a jegesmedve? – kérdezte Niilo.

– Hát barátom, akkor baj van! Nekünk kell gyorsabbnak lennünk, ezért kellene a fegyverek. Nagyon gyorsak, erősek és hatalmasak. Van olyan, hogy tízen – húszan is vadásznak egy csapatban – válaszolta.

– Hú, ez elég félelmetesen hangzik – szólalt meg Joel.

– Ha már ettek, nem bántanak, tovább mennek. Ezért, először madarakat fogunk lőni és ott hagyjuk nekik, minden irányban, ha arra járnának. Csak ezután vágunk léket, de messzebbre és ti ketten a távcsővel, folyamatosan figyelni fogjátok a mozgást körben. Mi Rasmussal, pedig kifogjuk a halakat – válaszolta.

– A puska lövéssel nem hívjuk fel még jobban a figyelmet magunkra? – kérdezte Joel.

– Ezért fogunk mi íjjal lőni – mondta mosolyogva Oskari.

– A fegyver csak végső esetben fog kellene, de akkor nem téveszthettek célt, csak a homlok közepe és a mellkas közepe a hatásos. Különben a sérült állat a legveszélyesebb – folytatta a vadász.

Elképedtek azon, mennyi mindenre nem gondoltak egy kis jégfalászat során. Sokat tanultak Oskaritól és igen izgalmas kalandnak néztek elébe.

– No, hát itt szépen körben elkezdünk a madarakra vadászni. Ha nem jön erre jegesmedve, akkor a végén bónuszként összeszedjük őket. Niilo és Joel, ti máris távcsövezzétek a környéket. Ebben az időszakban egyébként nem valószínű, hogy errefelé vadásznának. Ilyenkor egészen fel szoktak menni még északabbra. Tudjátok a jégfalászatnak is meg van az ideje.

Hatalmas nagy sugarú körben repültek a nyílveszők. A jégmezőn csend uralkodott. Amikor már elég madarat sikerült kilőniük, tovább haladtak. Egy helyen megálltak és Oskari elkezdte vágni a léket. Mindenki tudta a dolgát, amit már előre megbeszéltek. Kora délutánra sikerült elég halat fogniuk, így összeszedelőzködtek a vissza induláshoz.

– Ott egy jegesmedve, azt hiszem! Olyan messziről, mint egy hóbucka. Errefelé közeledik! – szólalt meg hirtelen Niilo, aki még mindig fürkészte a környéket.

– Add csak a távcsövet – kérte Oskari.

– Valóban, erre tart. Ám nem látok többet mögötte, ez szerencse. Gyorsan a sziklák takarásába – szólta határozottan és intett a kezével.

A medve igen gyorsan ott termett, nagyon éhes lehetett. A madarakat, ami útjába esett megszagolta, pofozott rajta egyet, de otthagya és már a léknél is volt.

Úgy tűnt, hogy ezeket a vissza útján csemegének tartogatta, mert halra fájt a foga. Persze a léket egyből a mancsai közé vette. Hatalmasat ütött rá, mire óriási lyuk lett belőle. Úgyesen halászta ki a fogára valót, amit ott ültében el is fogyasztott és közben elégedetten brummogott. Óriásira tátotta száját és morogva elindult a sziklahasadék felé.

– Ez nem jó jel! Észre vett minket – suttogta Oskari.

– Most mi legyen? – kérdezte Rasmus.

– Meglátjuk, ha támad lőni kell, de csak akkor és egyszerre az utolsó pillanatban. Várjátok meg, hogy jelt adjak. Ez a medve olyan hatalmas, hogy ha ránk esik is végünk van. Biztosan ott hagyta valahol a bocsait, azért van egyedül. Niilo te célozz a szívére, Joel a fejére. A tör is legyen a kezetek ügyében. Miénk a támadó mancsai, ha szükséges.

A jegesmedve kitartóan közeledett feléjük. Rasmusék szinte ledermedtek, meg sem mozdultak. Sajnálták is, mi lesz vajon a bocsokkal, ha mégis le kell lőniük? Vetődött fel bennük, csak abban bíztak, talán nem fog sor kerülni rá. Azonban ennek egyre kevesebb esélyét látták. A medve megállt tőlük néhány lépésre, majd két mancsát az égfelé emelte. Így állt ott pár pillanatig, a száját kitátva és fülsiketítő morgó hangot kiadva magából. Félelmetes volt, majd négy métert tett ki a magassága. Oskari már majdnem kiadta a parancsot a lövésre, amikor a medve ismét négylábra ereszkedve megfordult és ott hagyta őket.

– Hát ez kemény volt – szólalt meg Joel suttogva.

– Sajnáltam volna – mondta Niilo.

– Igen, de ez a vadon törvénye. Vadász vagy, avagy préda
– folyt a Oskari.

Jó darabig még a sziklánál maradtak, majd óvatosan elő-
merészkedtek. A medvének már csak hűlt helye volt, per-
sze a madarakkal együtt. Elhurcolta őket a bocsainak.

Rasmusék is elindultak vissza. A nagy kalandot követően
szerencsésen megérkeztek.

TIZEDIK FEJEZET

Igen kalandos és izgalmas napon voltak túl. Este Niilonak még sikerült beszélnie Alinával. Élménybeszámolót tartott a jól sikerült jégshalászatról.

– Ez nagyon veszélyes helyzet volt Niilo, féltetek – mondta Alina ijedten.

– Ne félts minket kedves, látod még a medvének sem kellettünk – válaszolta nevetve.

– De nekem, rettentően hiányzol.

– Köszönöm, ezt jólesett hallanom. Nekem is hidd el.

– Tudod már mikor jöttök vissza?

– Még nem. Elég sok programot talált ki nekünk Oskari. Ő itt a legjobb vadász hírében áll. Rendkívül vendégszerető emberek és remekül érezzük magunkat. Holnap meghívott minket ebédre az otthonába. Ne aggódj! Amint tudok, majd ismét jelentkezem – köszönt el Alinától.

Ez idő alatt Joel a szüleivel beszélt és Rasmus is váltott pár szót velük. Szerencsére otthon rendben mennek a dolgok, így megnyugodva hajtották álomra a fejüket.

Reggel későn ébredtek a kimerítő nap után. Gyorsan elmentek a boltba, hogy vásároljanak ajándékot Oskariék-nak. Természetesen a fényképezőgép sem maradhatott el. Niilo rengeteg lenyűgöző fotót készített ismét emlékül. Ebédidőre megérkeztek a vadász házához, akik igazi szeretetvendégséggel várták őket.

Nagyon jól érezték magukat. Ebéd után Oskari mesélt nekik az ott élők szokásairól és arról, hogy hogyan védekeznek a téli időszakban a rettentő hideg ellen.

– A mi életünkben legfontosabb a család és a közösség. Ezen belül mindenkinek meg van a maga szerepe. A férj házat épít és vadászik, amíg a feleség az étel elkészítésével foglalatoskodik. Ezenkívül cserzi a fóka és rénszarvasbőrt, amiből prém borítású ruhát készít, a hideg téli hónapokra. Vízálló kabátot és csizmát a rénszarvasszőrmén kívül bálna, delfin vagy fóka vastag bőréből állítja össze. A szőrös szegélyű vastag kabát dupla rétegű, kívül - belül szőrmés. A csizma általában három rétegű. Az első belül szőrös és eltakarja a térdet, így a fókavadászat közben kényelmesen le lehet térdelni a jégre. Ezt a nadrág alá szoktuk felhúzni és zoknit nem használunk hozzá. A külső lábbelit úgy nevezzük kami, kívülről szőrös és a térd alá ér. A hó megtartása miatt két helyen elköjtük a bokánál és térd alatt.

– Nálatok azért sokkal hidegebb van, szükségesek ezek a speciális ruházatok. A család nekünk is a legfontosabb – szólalt meg Rasmus.

– Az jó, látom milyen szeretetben vagytok egymással. Itt a férfiak igyekeznek ám megnősülni és megbecsülik párjukat, mert tudják, hogy egymásra vannak utalva. Gyermkeinket pedig igen gondosan neveljük és mindenre megtanítjuk. Amennyiben valamilyen oknál fogva árvaságra jutnának, akkor a közeli rokonok veszik magukhoz őket – folytatta Oskari.

– Igen, engem is a nagybátyám vett magához és ő nevelt fel, miután a szüleim életüket veszítették. Nagyon hálás vagyok neki érte – tette hozzá Niilo.

– Sajnálom fiam, nem tudtam. Azt látom, hogy úgy szeret téged, ahogyan egy apa csak szeretheti a fiát – mondta Oskari. – Joel a testvéred?

– Nem, de együtt nőttünk fel és olyanok vagyunk egymásnak, mintha testvérek lennénk – válaszolta Joel mosolyogva.

– Igazán nagy örömömre szolgál, hogy megismerhettek benneteket.

– Mi nagyon köszönjük neked és családnak a barátságot és azt, hogy megismertetted velünk az életformátokat, valamint Kulusukot és környékét – tette hozzá Rasmus.

– A zord, hosszú téli hónapokban lelassul ám az élet. Ezt az időszakot a barátkozásra szoktuk felhasználni. Gyakran összejövünk, ilyenkor énekelgetünk és táncolunk. A gyerekekkel játszunk vagy történeteket mesélünk nekik a sarkifényről, vadászatokról és különféle élményeinkről. Ezek a történetek aztán nemzedékről - nemzedékre megmaradnak, hogy megőrizzék a hagyományainkat és a hitvilágunkat – mesélte Oskari.

– Ez fantasztikus dolog – szólalt meg Joel.

– A lehetőségeket, mindig a körülmények adják. Persze a meleg ruházatokon kívül itt a túléléshez nagyon fontos a jól szigetelt menedék is.

– Nálunk jellemző a hóból épített gömbölyded alakú házak, amelyeket iglunak hívunk és az építmény hozzátartozik a sarkvidéken élők életéhez. Ettől függetlenül láthatjátok, hogy nem mindenki abban él. Terveztem veletek, hogy majd elviszlek egy családhoz, akik messze innen ilyenben élnek. Elég sokat meglátogatom őket és mindig viszek magammal, olyan ajándékokat, amire szükségük lehet – mondta Oskari.

– Már alig várjuk – tette hozzá Niilo mosolyogva.

– Rendben, de addig még vár rátok egy vadászat is – válaszolta a férfi kaján mosollyal az arcán.

– Mikorra gondoltad? – kérdezte Rasmus.

– Ahogy az időjárás engedi, de majd szólok előtte.

– Jó lesz, nagyon szépen köszönjük a vendéglátást – köszöntek el a családtól Rasmusék.

Pár nap elteltével, este bekopogott hozzájuk Oskari.

– Rasmus készüljétek el holnap kora reggelre itt vagytok értetek a négy személyes kutyaszánnal megyünk majd.

– Rendben, köszönjük szépen. Gyere be ülj le közénk – invitálta Rasmus.

– Nem, nem köszönöm. Ti is pihenjétek ki magatokat, mert hosszú napunk lesz. Remélem estére visszaérkezünk. Jó pihenést kívánok – köszönt el Oskari.

– Neked is, reggel találkozunk – válaszolta Rasmus.

– Na fiúk, hallottátok? Jó éjszakát mindenkinek.

– Igenis kapitány – válaszoltak nevetve, Joel még haptákba is vágta magát.

A szürkület már kezdett felengedni, a Nap sugarai lágyan jelentek meg az égbolton. Rasmusék alighogy elkészültek, megérkezett Oskari. A Nap sütött, derült időnek ígérkezett és a szél sem fúj, ami a vadászat szempontjából nagyon előnyös. Azonban eszméletlen hideg volt.

Hosszan mentek be az erdőbe, többórás utat tettek meg a kutyahúzószánnal. Útközben elmagyarázta a vadász vendégeinek, hogy elsősorban sarki rókára és sarki nyúlra fognak vadászni. A családnak, ahová mennek, leginkább prémre és élelemre van szüksége. A nyúl csemegének számít náluk, ezekből az állatokból arrafelé kevés van.

Egyszer csak megálltak és a hámból Oskari kiengedte a kutyákat négy kivétellel. Azok parancsszóra mindjárt a lábához feküdtek, nem széledtek széjjel. Nagyon okos és rendkívül erős kutyák, látszott rajtuk, hogy tudják a dolgukat.

– Miért, hagytad azt a négyet befogva? – kérdezte Niilo.

– Azért, mert ők a szánt húzzák majd utánunk, ha füttyentek. A többiek velünk jönnek és a meglőtt állatot odahozzák nekünk.

Hótalpat húztak a csizmájukra és elindultak a rókák és nyulak felkutatására. A kutyák csendben követték őket. Kifogástalanul szervezett vadászat volt. Mindenben követték a férfi utasítását, így hamar sikerült megfelelő mennyiségű rókát és nyulat elejteniük.

Összepakoltak, hogy már indulnak vissza, hiszen az idő elszaladt és még haza is kellett érniük. Oskari aggódóan figyelt az égre a hegyek fölött.

– Mi a baj? – kérdezte Rasmus.

– Az ott! Látjátok? – mutatta kezével az irányt.

– Hófelhőnek néz ki – szólalt meg Joel.

– Igen, de milyen! – tette hozzá a vadász komoly arccal.

– Figyeljete! Az egy nagyon komoly hóvihart fog hozni. Itt nincs semmi, ami védelmet adna, akkor pedig mindnyájan most láttuk az eget utoljára ebből a pozícióból. Haza már nem érünk, mert útközben érne minket. Csak egy megoldás van, iglut kell építenünk – mondta határozottan Oskari.

– Iglut? – kérdezett vissza Niilo.

– Igen, méghozzá nagyon gyorsan – válaszolt sürgetően.

– De hát hogyan? – kérdezte Joel.

– Ne ijedjete meg, ha én egy óra alatt megtudom építeni, akkor most négyen kész leszünk vele, mire ideér a hóvihar. Csak tegyéte azt, amit mondok. Hamar – hamar! Kevés az idő, gyorsan jön! Elő a töröket!

Oskari, pillanatokon belül kijelölte az alaprajzát a kunyhónak. Megmutatta, hogyan vágják ki belül a hótéglákat. Így, gyorsabb munkával egyre nagyobb belső teret nyertek. Az építmény tetejére egy kockát vágtak jégből és azzal borították be. Ezt használják a sarkvidéken üvegnek.

Az alját és falait rénszarvasprémmelel takarták le, ami kiválóan szigetel. Biztosítja a meleget, de megóvja az iglut a belső falainak oladásától. A bejáratot úgy alakították ki, hogy a hideg szél se tudjon beáramolni. Az iglu talajától mélyebben fekvő járatot, úgynevezett - tunelt – készítettek. Így a nehezebb, hideg levegő ottmarad és dugóként szolgál. Az igluban lévő melegebb levegőt viszont bent tartja. Egy jól megépített jégkunyhóban a 0° C akkor is biztosított, ha kint -40° C - ra süllyed a hőmérséklet.

Az utolsó simításokat végezték, amikor elkezdett szakadni a hó és a szélvihar megérkezett. A szánt is megfelelően rögzítették. Ők maguk a kutyákkal együtt bebújtak az igluba. Az állatok teste is melengette őket, így attól nem kellett félniük, hogy megfagynak.

– Az éjszakát itt kell, hogy töltsük. Meglátjuk reggel tudunk-e hazaindulni – szólalt meg Oskari.

– Hát nem semmi kalandban van részünk – mondta Nילו.

– Igen, itt ilyen az élet. Mi már megszoktuk, hogyha elmegyünk vadászni nem biztos, hogy haza is érünk még aznap.

– Nem baj, megtanultunk iglut építeni – tette hozzá Joel.

– A vadásznak úgy kell elindulnia, hogy mindenre fel legyen készülve és arra is, hogy esetleg többé már nem tér vissza. Ettől sokkal messzebbre szoktunk elmenni, amikor nagy vadakat szeretnénk elejteni. Számtalanszor napokat töltünk kint fagyos hidegben, a kemény időjárás viszontagságai között.

Titeket most nem akartalak ilyen megpróbáltatásoknak kitenni, ezért is csak a viszonylag közelebbi területre jöttünk – válaszolt Oskari.

– Jól van ez így, legalább ebbe is belekóstoltunk – tette hozzá Rasmus.

Az éjszaka csendesen telt, csak a szél süvítése hasított folyamatosan a levegőbe. Innen tudták, hogy a vihar kitartó és nem hagyott alább. A fáradtságtól elpihentek, de hajnal tájban a vezérkutya csendben, orrával bökögte gazdáját. Oskari rögtön tudta, hogy valamilyen állat van a közelben. Óvatosan felkelt és lassan kidugta a fejét, hogy szétnézzen. Ebben a pillanatban már hallani is lehetett az iszonyatos dübörgést, amire már a többiek is felébredtek.

– Mi az, mi történt? – kérdezte Joel.

– Egy pézsmatulok csorda, száguldva vágatott el – válaszolta Oskari gondterhelten.

– Látom veszélyt szimatolsz, mi a baj? – kérdezte Rasmus.

– Még nem tudom, de ennek valami oka kell legyen, mert nem szoktak így viselkedni. A fegyver legyen a kezetek ügyében. Bár a farkasok üvöltését már hallanunk kellene.

Alig mondta ki, amikor irtózatossá robaj rázta meg a környéket.

– Mi ez? – kérdezte Niilo.

A vadász kilépett a kunyhóból és ahogy a hegyek felé nézett azon nyomban vissza is lépett.

Mi történik? – kérdezte aggodalommal Rasmus is.

– Lavina. A csorda a hegyekből ez elől menekült. Nyugodjatok meg itt biztonságban vagyunk, csak legfeljebb majd ki kell ásni magunkat.

Egy idő után vészesen elcsendesedett. A vadász kiakarta dugni a fejét, hogy konstatálja a helyzetüket, de nem sikerült. Mindent vastagon borított a hó. Előbb elkezdte kiásni magát, majd segített a többieknek. Az idő kitisztult, a fehérség szinte vakító volt.

– Na most kell elindulnunk. Niilo és Joel ássátok ki kérlek a szánt, mi meg Rasmussal addig főzünk a frishóból egy kis teát – kérte Oskari.

A két fiú szó nélkül eleget tett a kérésnek és hamar végeztek vele.

– Muszáj a melegítállal átmelegíteni a szervezetünket indulás előtt. Nekünk van konzervünk is - és elővette, majd kiosztotta.- Ez még belefér, aztán meg sem állunk az ott-honunkig – tette hozzá mosolyogva.

A kutyáknak szintén hóból melegített vizet és adott nekik száraz ennivalót. Megdicsérte és simogatta őket. Miután végeztek a reggelivel az állatokat befogta a hámba és elindultak hazafelé.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Késő délutánra érkeztek vissza Kulusukba.

– Most pihenjétek ki magatokat az izgalmak és a hosszú út fáradalmi után – mondta Oskari mosolyogva.

– Rendben, köszönjük szépen a fantasztikus vadászatot – válaszolta Rasmus.

– Igazán nagy élmény és jó kaland volt – tette hozzá Niilo.

– Holnapután kora reggel jövök értetek és elmegyünk Toivoékhoz az igluban élő családhoz. Én mindent összekészítek az útra, csak a fegyvereiteket hozzátok majd magatokkal. Úgy készüljétek, hogy ott alszunk és csak másnap estére érünk haza – folytatta Oskari.

– Értjük, jó pihenést neked is Oskari – mondta Rasmus.

Másnap kicsit lazítottak, mert tudták ismét nagy út vár rájuk. Niilo a fotókat nézegette, válogatta. Igyekezett élménybeszámolót készíteni az eseményekről. Arra gondolt, ha hazamennek, hogy a fotói mellé majd ír cikkeket és elküldi több újságnak, magazinnak.

– Az iglu építés rejtelseit ki ne hagyd – szólalt meg nevetve Joel.

– Ne félj, az biztos nem marad ki, egy külön rovat lesz számára. Neked viszont, mint építész mérnöknek, igen csak különleges élménnyel szolgált – válaszolt Niilo mosolyogva.

- Sosem fogom elfelejteni!
- Azt hiszem mindannyiunk számára felejthetetlen élményt nyújt ez a kirándulás – tette hozzá Rasmus.
- Az biztos, Niilonak még az életét is megváltoztatja, ha elveszi feleségül Alinát – heccelődött tovább Joel.
- Nekem ez a bónusz utazásom során, hogy megtaláltam életem nagy szerelmét!
- Tényleg Niilo, mi lesz veletek? Végig gondoltad már? – kérdezte Rasmus.
- Hát..., nálunk is van kávéház – válaszolta könnyed mosollyal.
- És erről már beszéltél vele?
- Még nem.
- Mi lesz, ha ő nem akarja ott hagyni Izlandot? – kapcsolódott be a beszélgetésbe Joel.
- Nem tudom, nem gondoltam ebbe bele. Reménykedem, hogy megteszi eljön velem.
- Azért fiam jó lenne, ha ezt minél előbb tisztáznátok. Nem kellene még jobban belebonyolódni, ha nincs megoldás.
- Végző esetben átköltözöm én, de Alinát nem hagyom.
- Te tudod tesó!
- Majd meglátjuk. Úgy gondoltam, hogy ha visszamegyünk Hellára, akkor dűlőre viszem a dolgot vele. Addig nem akarok hazamenni.

– Ez konkrétan mit jelent? – kérdezte Rasmus.

– És meddig akarsz még ott maradni? – kérdezte Joel is kissé ijedten.

Záporoztak a kérdések Niilo felé.

– Nyugodjatok meg! Csak max egy vagy két hétre gondolk. Szeretném pont ezeket a dolgokat megbeszélni vele. Ő, hogyan képzei a közös jövőnket és minden továbbiak ettől függnnek majd.

– Komoly, nehéz döntések várnak akkor rátok – mondta Rasmus.

– Igen, de elkerülhetetlen. Tényleg nem tudnék úgy nyugodtan hazautazni, hogy ne lássam merre folyik tovább az életem.

– Igazad van, megértelek – tette hozzá Joel és vállon veregette barátját.

– Menjünk át ide az étterembe, vacsorázzunk ott – vetette fel Rasmus.

– Szuper! Ki tudja, hogy mi vár ránk az elkövetkezendő két napban, az eddigi tapasztalatok alapján – folytatta Joel kaján mosollyal az arcán.

Sok ismerős arcot láttak a vendéglőben. Itt nyitottak és közvetlenek az emberek. Néhányan odamentek hozzájuk beszélgetni, érdeklődni, hogy érzik magukat. Hamar elszaladt az idő már késő este volt, mire visszamentek a szállásukra.

Reggel indultak Toivoékhoz. A hosszú úton meg - meg álltak, késő délutánra értek oda hozzájuk.

Kitörő örömmel, szeretettel fogadták őket és nagyon hála-
lásak voltak a vitt ajándékokért.

Megmutatták az iglujukat és azt is, ahol majd elszállásol-
ják őket egy éjszakára. Bemutatták a családjuknak és ro-
konaiknak. Egész iglu falut találtak a helyszínen, amit
nagyon hangulatosnak véltek, szeretetteljeséget sugárzott
magából.

Toivo, mint házigazda rögtön nagy tüzet rakott. Köré invi-
tálta az egész társaságot. Felesége Silja, mindenkinek ki-
osztotta az előre befűszerezett húst, amit együtt kezdtek
el sütni. A vacsora fogyasztása közben, meséltek a vendé-
geknek az ő hagyományaikról, melynek a sámánisztikus
hiedelem képezi az alapját. A gyakorlat igen változatos,
mivel különbözően alakult ki más - más kultúrákban.

Elmagyarázták, hogy a sámán tevékenysége sokrétű. A
természettel és a hitvilág lényeivel tartja a kapcsolatot,
mintegy hidat képez közöttük. Olykor elhárítja az elemi
csapásokat, máskor gyógyítja a betegeiket. Figyel a tabuk
betartatására. Aki vét ellene, annak a következményének
az elhárítása.

Az eszkimók művészete is ennek megfelelően alakult ki.
Amikor bálnavadászatra mennek, a csónakjukhoz erősí-
tenek egy bálnát ábrázoló bőrt, ami a sámán mágikus ere-
jével van átítatva. Úgy gondolják, így szívesebben hagyja
magát elejteni.

Magát a csónakot is olyanra formázzák ki, mint a bálna,
vagy kardszárnyú delfin, amiről úgy hiszik az ember segí-
tőtársa egy rozmár vadászaton. Sokszor a vadász övét is
ilyen ábrázolások díszítik.

Rasmusék örömmel hallgatták végig az ott élők legendáit, történeteiket és különleges vadászkalandjaikat. Toivoék kérték, hogy ők is meséljenek magukról.

A vendégek többek között elmagyarázták, hogy ők is hisznek a Teremtőben és a szellemvilágban. Az Isteni törvényeket igyekeznek betartani és gondolataikban, cselekedeteikben aszerint élni. Érzékelik az erőt és a mennyei energiát, ami áldásossá teszi a mindennapjaikat. Imában hálát adnak mindenért és útmutatást, vezetést kérnek az életükre. Az ima alatt feltöltődnek fényvel és erővel, ami egyben védelmet is ad számukra a gonosz erő behatásai ellen.

– Kérlek Rasmus, akkor most imádkozzatok hangosan és mi szeretnénk hozzátok csatlakozni az imában – kérte Toivo.

– Szeretettel, nagy megtiszteltetés számunkra – válaszolta Rasmus. – Előbb hangolódjunk rá olyan meditáció félelben – kérte.

– Jó, vezessetek minket.

Niilo, kezdte el a meditációt.

– Mindenki hunyja be a szemét és csendesedjen el. Figyeljen belülről. Űrítsetek ki a fejeteket gondolataitoktól és hagyjátok, hogy az Isten gondolatai töltsen be azokat.

A kapcsolódás által a fény körülövez, feltölt erővel és védelmet nyújt. Az áldás, sejt és szövet szintjén a gyógyulásokat elősegíti a szervezetben.

Az imádkozásnál Rasmus vette át a szót. Hálát adott többek között az útért és a jelenlévőkért.

Áldást kért mindannyiukra. Az imádkozást a „Mi Atyánk” sokak által ismert imával zárta le.

Bár ők a végét kis változtatással imádkozzák és azt is elmagyarázták miért.

Az ismert: – „...és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen” –

Helyette: – „...kérek adj erőt a mindennapokban és védelmez a gonosztól, mert tied az erő, a hatalom és a dicsőség örökkön örökké. Ámen” –

– Az Atya, mindenkit szeret és nem akar minket kísértésbe vinni. Pont ellenkezőleg segítő kezet nyújt a mindennapjainkban és védelmez a sötét erők ármánykodásai ellen. Ő a teremtő egy igaz Isten. Nem csak az ország az övé, hanem az egész világ és univerzum általa létezik. Ő erőt sugároz, az ő ereje által létezőnk mi és minden ezen a világon – magyarázta Rasmus.

– Sokat tanultunk tőletek, ezek után mi is így zárjuk le majd az imádságainkat, köszönjük nektek – szólalt meg Toivo.

Elszaladt az idő, így a kis iglu falu békességgel nyugovóra tért. Rasmusék nagyon jól érezték magukat.

Igazán hangulatosan nézett ki belülről is a hóházikó. Kényelmesen elfértek és kipihenték magukat. Reggel elköszöntek Toivoéktól és indultak vissza.

Kellemes időben száguldott velük a kutyaszán, csend holt mindenütt.

Az út jó háromnegyed részét már megtették, amikor a kutyák elkezdtek lassítani. Orrukat a levegőbe feltartva szimatoltak.

– Mi az? Miért lassítottak a kutyák? – kérdezte Joel.

– Veszélyt éreznek a közelben – válaszolta Oskari.

Ekkorra már meg is torpantak az ebek és lehasáltak.

– Ajaj! Gyorsan! A fegyvereteket a kezetek ügyébe! Segítsetek a kutyákat a hámból kiszabadítani! Siessünk, siessünk – szólt a vadász.

Nagyon meglepődtek. Nem értették, de tették, amit mondott Oskari. Nem maradt sok idejük gondolkodni azon, hogy mi történt, mivel egy pillanat alatt fülsüketítő farkasüvöltés rázta meg a környéket.

– Nézzétek! Körbe vettek minket!

– A mindenit! – szólalt meg Rasmus.

– Hú, de sokan vannak, egy egész horda! – mondta Niilo.

– Helyezkedjünk a négy égtájnak megfelelően a szán köré – kérte Oskari.

– Mi lesz a kutyákkal? – kérdezte Joel.

– Őket nem kell félteni tudják a dolgukat – válaszolta a vadász.

Amint elfoglalták a helyeiket, a kutyák köréjük védelmi kört alkotva feküdtek a földön támadásra készen.

– A vezérfarkasokat lőjétek ki elsőként, hátha megállítja őket – adta ki az utasítást Oskari.

A farkasok lóhalálában közeledtek. Puff – puff, hallatszot-tak a lövések egymás után. Ám nem álltak meg, hanem rögtön a következő farkas átvette az irányítás és csak ro-hantak feléjük.

– Lőjétek őket, megállás nélkül! – kiáltotta a vadász.

A sok puskalövés és elhullott állat hatására néhányan megálltak, vagy visszakoztak. Azonban akadtak elszán-tabbak, akik nem adták fel. Ők már egészen közel voltak. A kutyákat nem lehetett tovább tartani, kiugrottak és egymásnak támadtak a farkasokkal. Oskariék folyamato-san lőtték kifelé őket. Keményen harcoltak, de a hatal-mas, erős állatok végül megfutamították őket. A farka vagy tetemként ott maradt, vagy sebeit nyalogatva eltűnt a látóhatárról. Az ebek visszatértek a szánhoz.

– Segítsetek átvizsgálni a kutyákat és a sérüléseiket lássuk el. Igyekeznünk kell, mielőbb tovább menni, mert vissza-jöhetnek.

Szerencsére a harcra is kiképzett állatoknak nem lettek nagyobb sérüléseik. Négyen hamar végeztek, majd befog-ták őket a hámba és megiramodtak.

– Fiúk, figyeljete hátrafelé folyamatosan egy ideig, ne-hogy hátulról támadjanak, ha utánunk jönneek – kérte Oskari.

– Természetesen – szólalt meg Joel.

– Talán nem követnek minket, hagyunk elég tetemet ne-kik – mondta Rasmus.

– Én is abban bízom, hogy ellesznek vele egy darabig – válaszolta a vadász.

– Életemben nem láttam ekkora falkát – tette hozzá Niilo.

– Nem csak te fiam, még én sem. Egyedül odavesztem volna. Jó, hogy itt voltatok – folytatta Oskari.

– Mi lehet vajon az oka, hogy ennyien összegyűltek? – kérdezte Rasmus.

– Valószínű messzebről jöhettek és nem találtak vadat, kiéheztek. Gondolom útjuk során mindig csapódtak hozzájuk.

– Ráadásul, már nem is vagyunk messze a községtől – jegyezte meg Rasmus.

– Igen ez a következő gond, biztosan erre jöttek volna, ha útközben nem állítjuk meg őket.

– Képesek lettek volna a faluba bejönni? – kérdezte Joel.

– Igen, ha ennyire éhesek, semmi nem állítja meg őket – válaszolta Oskari.

– Akkor figyelmeztetni kell az ott élőket is, mihelyt beérünk – tette hozzá Niilo.

– Erre meg is akartalak kérni titeket, hogy segítsetek benne. Mindenkire jusson el a hír, hogy az állatok veszélyben lehetnek és ők is készüljenek fel.

– Persze, hogy segítünk – szólalt meg Joel.

– Én a vadászokat összegyűjtöm és felosztjuk egymás között a területet, egy darabig muszáj lesz portyáznunk.

– Máskor is szokott ilyen lenni? – kérdezte Niilo.

– Ritkán, de előfordul, hogy valamilyen vadállat, ha nem talál kellő élelmet bejön a faluba, remélve itt lesz fogára való.

– Hát nem veszélytelen itt élni – szólalt meg Niilo.

– Én ezért mondtam nektek, hogy itt fegyver nélkül jár-kálni nem ajánlott. Maradjon nálatok, mielőtt elutaznátok, majd visszaadjátok.

– Köszönjük szépen, és ha segítség kell szóljatok – mondta Rasmus.

Közben meg is érkeztek és elköszöntek egymástól. Szétváltak, mindegyikük szólt, akivel csak találkozott a farkas horda veszélyéről. Bementek boltba, templomba, étterembe és szállodába. Nem ez az első esetük, így láncszerűen adták a hírt tovább egymásnak. A templomban megkongatták a vészharangot, mindenki tudta a dolgát.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

– Meddig maradjunk még itt? – kérdezte Niilo.

– Szerintem max egy hét. Nagyon szuper volt minden, igazán jól éreztem magam. Rengeteg élménnyel gazdagodtunk, de én már hazavágyom, megmondom őszintén – válaszolta Joel.

– Igen, azt mondják mindenütt jó, de legjobb otthon. Engem is vár a kávéházam – tette hozzá Rasmus mosolyogva.

– Rendben, akkor intézem a visszautazást egyenlőre Hel-lára – mondta Niilo.

– Jól teszed fiam, még ott is töltünk valamennyi időt, aztán a sok emlékekkel visszatérve vár minket Ivalo – folytatta Rasmus.

– A farkasok, ha erre tartanának úgyis megjelennek egy pár napon belül és akkor még itt leszünk segíteni, ha kellene – szólalt meg Joel.

– Persze, az úgy jó is lesz – hagyta helyben Niilo.

A vadászok szorgalmasan járőröztek a területen és csendesség honolt a tájon. Mindenki végezte a dolgát, mintha semmi sem történt volna. Békességet és nyugalmat árasztott a kis falu. Rasmusék is elkezdtek összecsomagolni és készülni.

Hajnalban éktelen kutyacsaholásra és farkasüvöltésre ébredtek.

Azonnal mindenki a fegyveréhez kapott és már szaladt is kifelé. A háziállatok szerencsére nem voltak szabadon sehol az előzmények miatt, így nem tudták őket megtámadni.

A kukákat felborogatták és élelmet kerestek benne. A községben szerteszét futottak a farkasok. Egyszerre több helyen is próbálkoztak a kerítésen át bejutni. Hirtelen puskalövések zajától lett hangos a falu. Mindenki védte a portáját. Fél óra sem telt bele és a támadás helyszínén csak a farkas tetemek maradtak. Talán párnak sikerült elfutnia a rájuk zúduló puskák tüze elől, de azok már biztosan nem fognak visszatérni.

– Na ez a nap is jól kezdődött – szólalt meg Joel.

– Holnap reggel már utazunk Hellára és ott vár az én drága mátkám – tette hozzá Niilo ábrándozó mosollyal az arcán.

– Még mielőtt Niilo teljese elalélna a szerelemtől, ma el kell köszönnünk Oskariéktól – hívta fel a figyelmet Rasmus nevetve.

– Reggeli után mehetünk – vágta rá Niilo.

Felkeresték a vadász családját és visszaadták a fegyvereket, melyek igen jó szolgálatot tettek számtalan alkalommal.

– Nagyon köszönünk neked és a családnak mindent Oskari – kezdte a beszédet Rasmus.

– Igazán nincs mit, szeretettel tettük – válaszolta a vadász.

- Hatalmas élményekben volt részünk és boldogok vagyunk, hogy megismerhettünk titeket – folytatta Rasmus.
- Mi is örülünk és köszönöm, hogy itt voltatok. Sokszor segítettetek ki a bajból – hálálkodott Oskari.
- Szeretném, ha ti is eljőnétek hozzánk Lapföldre.
- Köszönjük a meghívásokat élni fogunk vele – válaszolta mosolyogva.
- Addig is készítettem nektek egy kis emléket, az ittlétünk kedves és kalandos pillanatairól – szólalt meg Niilo és átnyújtotta az albumot.

Oskari könnyekig hatódott és szeretettel ölelték át egymást.

- De hát, mikor indultok?
- Holnap kora reggel – válaszolta Joel.
- Akkor maradjatok itt még ebédre nálunk.
- Köszönjük szépen, de most megyünk, mert másoktól is el szeretnénk köszönni – mondta Rasmus.
- Az itt tartózkodásunk alatt sok jószívű barátot találtunk Kulusukban – tette hozzá Niilo.
- Isten áldjon benneteket – köszönt el Oskari és átölelte barátait.
- Várunk szeretettel Ivaloban.

Rasmusék felkeresték a vadászokat is a kikötőben sokukkal jó viszonyt alakítottak ki.

A nap folyamán még betértek a boltoshoz, a templomba, étterembe és mindenhová, akiktől szerettek volna elköszönni. Az utolsó napjukat búcsúzkodással töltötték el. Tudták, hogy ide soha nem fognak már visszatérni. Szívükbe zárták a számtalan barátot és a lenyűgöző tájat, valamint a kalandok izgalmas élményeit.

Este Niilo beszélt Alinával és megígérte neki, hogy ha nem túl későn érkeznek meg Hellára, akkor még elmegy hozzá.

– Alig várom, hogy átölelhesselek kedvesem – mondta Niilo és érezni lehetett, hogy izzik körülötte a levegő.

– Húha! Ebből esküvő lesz Rasmus – szólalt meg Joel kajánul.

– Én is azt gondolom Joel, ha hazaértünk készülődhetünk majd az esküvőre – válaszolta nevetve Rasmus.

A repülő Reykjavíkba tette le őket, volt még idejük a következő indulásig Hellára. Ezidő alatt szétnéztek a városban. Ez Izland legnagyobb városa és fővárosa is egyben.

A Faxaflói öböl partján fekszik és a város nagy része a Seltjarnarnes – félszigeten terül el. Külváros részei elnyúlnak egészen délre és keletre. Maga a város tiszta és elegáns jó benyomást kelt az arra látogatóban. A belvárosában kanyargós, de patinás utcák vannak. Elsősorban a színes és eklektikus házai között sétálni igazán fantasztikus érzés. A külvárosa kevésbé lakott, kertvárosi rész. Inkább parkos területeket alakítottak ki. A legmagasabb pontja az Esia hegy.

Több múzeum és gyönyörű templomai is vannak.

Rasmusék csak a Perlan múzeumot nézték meg, mert sok időt nem tudtak a városban tölteni. Ez Izland földrajzával foglalkozik. Körpanorámás kilátó teraszáról a környéket jól át lehetett tekinteni, lenyűgöző látványt nyújtott számukra. A múzeumban létrehoztak egy mesterséges jégbarlangot és az északi fény szimulációját is. Megnézték a planetáriumát és mindent megtudtak a vulkánokról, gejzírek és forró források titkairól, valamint Izland csodálatos természeti adottságairól.

Igyekeztek visszafelé a továbbutazáshoz, amikor elmentek egy ékszerbolt előtt. Niilo egy pillanatra megállt, mert megakadt a szeme egy elbűvölően szép kövesgyűrűn.

– Ezt megveszem Alinának – szólalt meg hirtelen.

– Jól van fiam, ha úgy gondolod – mondta Rasmus mosolyogva.

– Megvárunk idekint – tette hozzá Joel.

Niilo, hamar megvásárolta és már indultak tovább, mert éppen csak elérték a buszt, amivel tovább utaztak Hellára. Estére érkeztek meg, mivel a fővárosban több időt töltöttek.

Arttuék már nagyon várták őket és még valaki meglepetésként. Amikor beléptek a panzióba, mindenki üdvözléssel köszöntötte az újonnan érkezőket. Alina rögtön Niilo nyakába ugrott. A meghiúsultságtól könnyes lett a fiú szeme. Szorosan ölelték át egymást és csókban forrt össze ajkuk.

A napok gyorsan röptek egymás után.

A két fiatal nagyon sokat beszélgetett az elkövetkezendő időszakról és a jövőjükéről. Abban egyetértettek, hogy nem engedik el egymás kezét, ez nem is volt kérdés számukra. Ez a hosszú távollét bebizonyította, hogy szerelmük öröktől fogva elrendelt, hiszen a távolság a kis tüzeket kioltja, míg a nagyokat fellobbantja.

Alina végül boldogan egyezett bele, hogy kövesse szerelmét Ivaloba. A lány szüleinek aggodalmait igyekeztek eloszlatni. Niilo azt szerette volna, ha kedvese már most velük menne, de a családja ehhez nem járult még hozzá.

TIZENHARMADIK FEJEZET

– Rasmus, Joel! Alina szívesen jönne velünk Ivaloba, hogy ott éljünk. Olyan boldog vagyok – örvendezett Niilo és átölelte nagybátyját, majd a barátját is.

– Ennek én is nagyon örülök és annak is, hogy te ilyen boldog vagy. A szülők mit szólnak hozzá?

– Hát őket még győzködni kell azt hiszem. Nem tudom mit tegyek, Alina már most utazna velünk vissza, de a család ezt nem támogatja.

– Fiam én ezt megértem, hiszen nagyon hirtelen jött ez. Valamilyen kompromisszumra kellene jutnotok.

– Igen, de nincs ötletem.

– Niilo, Alina biztos a dolgában, vagy csak az érzéseinek engedett veled szemben? – kérdezte Joel.

– Jó kérdés, ezt én is megakartam kérdezni – tette hozzá Rasmus.

– Szeretjük egymást. Az igaz, hogy győzködtem kicsit róla, hogy jobb lenne Ivaloban élni, de elfogadta.

– Örülök, hogy legalább ti ketten megegyezésre jutottatok a jövőtöket illetően – szólalt meg Rasmus.

– Mi lenne, ha hagynál időt a szülőknek. Most hazamennénk, aztán majd visszajössz, ha megérett a helyzet rá – javasolta Joel.

– Nem akarom Alinát megint itt hagyni.

– Ez sem rossz ötlet, de nekem azt hiszem jobb van. Leg-
alábbis egy esélyt megér – szólalt meg Rasmus.

– Halljuk – válaszolták a fiatalok szinte egyszerre.

– Hozzunk össze egy közös vacsorát, mi mindannyian,
ahol tudunk beszélgetni egymással. Tovább megyek, kérd
meg Alina kezét és tartsuk meg itt az eljegyzést. Akkor
mint menyasszonyod jöhetne velünk és az esküvőtöket,
meg Ivaloban tartanánk.

– Ez szuper lenne! Igazából a gyűrűt is azért vettem, csak
még az alkalomra vártam – örvendezett Niilo.

– Szerintem is jó ötlet – tette hozzá Joel.

– Csak egy baj van, ez azért nem két nap lesz. Akkor még
maradnunk kellene egy kis időre – mondta Niilo.

– Szerintem ezen ne múljon a boldogságotok – folytatta
Rasmus.

– Joel? Te már nagyon haza akartál menni – kérdezte
Niilo.

– Hát..., nem is tudom..., – miközben vakarta a fejét,
mintha neheze érne, közben kaján mosoly villant meg
az arcán.

– Naná, tesó! Csak nem gondolod, hogy ezt kihagynám –
majd átölelte barátját.

– Beszéljétek meg Alinával és lássunk neki – mondta
Rasmus.

A lány a szüleivel egyeztetett a közös vacsora megbeszélé-
séről. Természetesen a lánykérésről mit sem tudott.

Párnap elteltével Alináékhoz voltak hivatalosak Rasmusék. Az egész család képviselte magát. A lány nővére Lotta és a férje Kasper, valamint szülei Arttu és felesége Isla.

Vidám hangulatban beszélgettek az élményeikről és a fiatalok jövőjében is igyekeztek megállapodásra jutni. Alina legnagyobb meglepetésére, Niilo megkérte a kezét és a lány boldogan mondott igent. A gyűrű pazar fényével csillogott az ujján, ám arca a boldogságától még jobban ragyogott.

A család megenyhült és végül beleegyezett, hogy lányuk már Niiloval utazzon vissza Ivaloba. Az esküvő részleteiben is sikerült megállapodniuk.

Alina a következő napokban, már nem dolgozott a kávéházban, hanem összepakolta a legszükségesebb holmijait. Elköszönt családjától és legjobb barátnőjétől Liristől, mert eljött az indulás napja. Izgalommal várta milyen lesz új otthona, de boldog volt, hiszen szerelmével lehetett.

Szerencsésen megérkeztek és mindenki nagy örömmel fogadta őket. Joel, szülei nyakába borult, már nagyon hiányoztak neki.

– Nézd fiam, mennyi levél érkezett neked, amíg távol voltál – mondta az édesapja és átnyújtott egy marék levelet.

– Ez mind állás ajánlat? – lepődött meg Joel.

– Milyen kapós lettél, hogy nem voltál itthon – viccelődött vele Niilo.

– Nagyszerű, majd egyeztetek mindegyikkel, hogy fennáll-e még ennyi idő után is. Aztán meglátom melyik mit ajánl – mondta mosolyogva Joel.

– Kedves barátom Rasmus! Nagyon hálásak vagyunk neked, hogy épségben visszahoztad a fiunkat és vigyáztál rá távollétében – köszönte meg Joel édesapja, majd átölelte Rasmust.

– Én meg köszönöm nektek, hogy tovább vittétek a kávéházamat áldozatos munkátokkal – válaszolta.

– Szívesen tettük – szólalt meg Joel édesanyja.

– Most már itt vagyok és holnaptól visszaveszem a birodalmamat, de benneteket továbbra is szívesen látlak. Hoztunk magunkkal egy új segítőt is Alina személyében, aki Niilo mennyasszonya és nem sokára a felesége lesz – mondta nevetve Rasmus.

Nagy szeretettel fogadták a kedves teremtest. Igyekeztek neki mindenben segíteni, hogy minél előbb be tudjon illeszkedni a közösségbe. Segítettek az esküvő megszervezésében is.

Niilo elküldözgette a fotókat és a hozzáírt cikkeit több újságnak és magazinnak. Óriási sikerre tett szert velük. Több laptól is kapott állandó megbízást.

Joelnek sikerült szerződnie az egyik legnagyobb céggel Rovaniemiben. A szabadidejét, azonban otthon töltötte szüleivel és Niiloékkal.

Az esküvőre, Alinának a családján kívül meghívták a legjobb barátait is, így hatalmas lakodalmat csaptak.

Az este meglepetése Liris volt, aki Vilho mennyasszonya lett időközben, így vele jelent meg az ünnepségen. Hajnalig tartott a nagy dínom – dánom.

Az esküvő után visszatértek a hétköznapok mindennapjai. A fiatalok felhőtlenül és életvidáman éltek az életüket. Joel szülei továbbra is besegítettek Rasmus kávéházában. Olyanok voltak, mint egy igazi nagy boldog család.

Az egyik napon egy idősebb, őszes hajú, de csinos hölgy jelent meg a kávéházba. Meglátszott rajta, hogy nem oda-valósi. Az öltözködése túlságosan a városias divatra utalt. Nem nézelődött, csak szomorúan, magába mélyedve ült le az egyik asztalhoz. Alinától kért egy kávé és egy süteményt. Egykedvűen fogyasztotta, bár nagyon jó ízűnek találta.

Rasmus pótolta a süteményeket a pultnál, amikor megakadt a szeme az idegen asszonyon. Egészen bele sápadt, szinte nem kapott levegőt.

– Rasmus, jól vagy? – kérdezte Alina ijedten.

– Igen, csak azt hiszem álmodom – mondta és elindult a hölgy felé.

Egészen az asztaláig ment és megállt előtte, de az asszony továbbra sem emelte fel a fejét, csak elgondolkodva fogyasztotta a süteményét.

– Bocsásson meg hölgyem, – szólalt meg Rasmus.

Ekkor felé fordította a fejét és szólni akart, de torkán akadt a szó.

– Elli...? – kérdezte tétován Rasmus.

– Rasmus..., te vagy az? – kérdezett vissza.

Mindkettőjüknek könny szökött szemébe a viszontlátás örömétől és szeretettel ölelték át egymást.

– Hogy kerülsz ide? – kérdezte a férfi.

– És te? – kérdezte Elli ekkor már mosollyal az arcán.

– Most mindent el kell mesélned – kérte Rasmus és leült az asztalához.

– Azt hiszem odáig tudod, hogy férjhez mentem az akkori főnökömhöz – kezdte szomorúan.

– Igen, azt még megírtad.

– Hirtelen fellángolás volt, erre csak később jöttem rá. Ettől függetlenül nem panaszkodom, mert ő nagyon szeretett engem és jól éltünk. Gyermeünk nem született, de talán jobb is így. Szívem mélyén mindig téged szerettelek ez az igazság Rasmus. Tudod fiatalon sok rossz döntést hozunk, még nincs tapasztalat, aztán csak megyünk a fejünk után. Bocsáss meg nekem kérlek, őszintén sajnálom.

– Elli, én nem haragszom. Olyan erős a szerelem, amit éreztem és még most is érzek irántad, hogy nem engedi meg szívemben a haragot. Az igaz, hogy nagyon fájt, azt hittem megkoptak az érzéseid irányomban.

– Á..., csak elhomályosította a pillanat hevülete, mire felébredtem csipkerózsika álmomból, már a felesége voltam és elfogadtam a helyzetem. Néhány évvel ezelőtt átlépte a túlvilág küszöbét. Szüleim még korábban elmentek.

Egyedül maradtam abban a városban, nem kötött oda semmi.

Tavaly úgy döntöttem, hogy visszaköltözöm Rovaniemi-be. Itt megtaláltam a régi barátaimat és jól érzem magam. Ráadásul sikerült visszavásárolnom azt a lakást, amiben felnőttem. Azóta utazgatom úgy kerültem ide is – mesélte mosolyogva.

– És veled mi történt a hosszú évek alatt? – kérdezte Elli.

Rasmus is elmesélte, hogyan kerültek testvérével Ivaloba, hogy a kávéház családi vállalkozás, amit még együtt nyitottak Aaronnal. Röviden említette Niilo történetét és elmondta, hogy ő azóta sem szeretett senkit. Megbeszéltek, hogy ameddig Ivaloban tartózkodik, majd többször is találkoznak.

Este Rasmus elmesélte Niilonak, hogy ki jelent meg váratlanul a kávéházban.

– Rasmus! Hiszen ez egy csoda, egy égi jel! Nagyon örülnék nektek, ha nem hagynátok elveszni ezt az esélyt, amit a sors nyújtott nektek tálcán. A hátralévő éveitekben boldogan élhetnétek – lelkenedett a fiú.

– Nem tudom fiam, majd meglátjuk.

– Én azt kívánom, hogy legyetek ti is nagyon boldogok, mert megérdemlitek.

– Köszönöm Niilo – majd átölelte a fiút.

Ellivel sokat beszélgettek ottléte alatt. Miután visszautazott a városba jó néhányszor meg is látogatta őt Rasmus. A régi szerelem kettejük között ismét teljes fényében lángolt.

Elhatározták, hogy jegyességüket ott folytatják, ahol abba hagyták és összeházasodnak. Csak a közvetlen családtagok voltak jelen a hirtelen rendezett esküvőn. Ezt követően Elli odaköltözött Rasmusékhoz. Bár meghagyta a lakását Rovaniemiben. Időnként ott is eltöltöttek pár napot és nagyon boldogan életek.

V É G E!

Ajánlás a szerző műveiből:

Fényben élni

Válogatott versek

Ebben a könyvben az első verseim olvashatóak. 2011 – től, 2015 – ig, főleg lírai hangulatúak, de válogatott versek révén több témakörből is találhatóak benne írásaim.

Az élet sója

Válogatott versek

2015 – 2017 közötti verseim olvashatóak a könyvben, különböző kategóriákban. Többnyire spirituális és vallásos jellegűek.

Lélekből szólva

Válogatott versek

Ez a könyv 2018 -ig íródott verseimből ad betekintést az alkotásaimról. Egy kis ízelítő a korábbi köteteimben található írásaimból.

Föld és Ég között

Válogatott versek

A verses kötetemben 2019 – 2020 között írt műveim olvashatóak különböző témakörökben. Mese versek, természetről szóló versek, és ünnepi alkalomra írt versek alkotják többségét.

Égi szivárvány

Válogatott versek

Ebben a könyvemben még található 2019 – ben írt verseimből, de főleg 2020 – 2022 között íródtak. Ünnepekről, természet csodáiról és mese versek is olvashatóak benne.

Bibliai történetek versben sorozat:

Ezt a könyv sorozatot 2017 – től írtam, 2019 végéig. A sorozat négy kötetből áll;

I. Ószövetség, **II.** Újszövetség első rész, **III.** – **A hegyi beszéd** – Újszövetség második rész, **IV.** Újszövetség harmadik rész.

Kaland & Valóság

Novellák I.

Ez az első novelláimat tartalmazó kötetem, melyben különböző történetek és események játszódnak le. A témakörük változó a romantikustól, kalandokon át a spirituális és a történelemig bezárólag.

Sorskötelék

Novellák II.

A könyv második novella kötetem. Rövidebb – hosszabb történetek íródtak benne. Témakörükben és eseményeikben igen változó. A romantikustól, kalandokon át a spirituális és a történelemig bezárólag.

Egy igaz szerelem

Spirituális történet

2020 – ban kezdtem el kisregényeket írni. Ez az első könyvem, amely igaz történeten alapul. Romantikus szerelmi történet, és az eseményeket spirituális megvilágításba helyezi.

Egy igaz út

Spirituális életfilozófia

Ebben a könyvemben igyekszem bemutatni egy filozófiai spirituális utat. Az igazösvényen való járás elméleti és gyakorlati oldalát. Az igazi spiritualitás és vallások megismerésén keresztül az álmokig, hogyan függ össze minden – mindennel.

Egy igaz út folytatódik

Spirituális életfilozófia

A könyv címe is mutatja, hogy folytatódik az út megismerésének lehetősége. Néhány Szent életének rövid történetével, valamint a túlvilági lét törvényeivel. Angyalok és Missziós szellemek tevékenységeiről. A Mennyei és Földi világ közötti kapcsolatról, és ennek összefüggéseiről írok benne.

Nyári kalandok a Mátrában

Ifjúsági kalandregény

A Mátra iránti rajongásomból megszületett egy kalandregény. Ez a könyv elvisz a hegységben található különböző ominózus helyekre. Feltárja a titkokat és legendákat. A természet pazar látványai és leginkább előforduló állatok, látnivalók bemutatása. A könyv végén 60 darab színes fotóval, melyek ezen helyszínekről készültek.

Az elveszett aranyrudak

Romantikus kalandregény

Kitalált történet, melyben megtalálható a romantikus szerelem és a felfedező kalandok sora. A regény több helyszínen játszódik. Így röviden bemutatásra kerülnek a színterek, mely által több ismeretet szerezhethünk a különböző területekről. Izgalommal tele, fordulatos történet.

Titkok a fény útján

Romantikus spirituális regény

A regényem Spanyolországban, Almería – ban játszódik. A főhősnő Nina, aki szüleivel él itt és vallásos nevelést kapott. Legjobb barátnője Alina, akit hitében Nina bizonyágtételei erősítenek meg, hiszen ő végig járja a titkok ösvényét. Ez a regény valóság-hű megtapasztalásokon alapul.

Nebuló Farsang

Mesélnek a versek

Ez a verses kötetem gyermekek számára készült. Négy éves kortól tudom ajánlani a kicsiknek. Megismerkedhetnek benne a természet szépségével, különféle állatokkal, valamint tanulságos történetekkel, mese versek formájában.

Élmények északon

Spirituális kalandregény

A regényemet nagy szeretettel ajánlom mindazok számára, akik szeretik a kalandokat és az északi tájak érdekességeit, valamint érdeklődnek a spirituális gondolkodás iránt.

Valamennyi eddig elkészült könyvem olvasható E – könyv formájában a Google Play könyvtárban.

Magánkiadásban, nyomtatott formában megvásárolható közvetlenül a szerzőtől.

Nagy szeretettel ajánlom figyelmükbe az elkészült könyveimet.

Elérhetőség: e – mail cím: pooredit3@gmail.com

A szerző honlapja: <http://www.pooreditrono.hu/> Oldalamon az eddig elkészült könyveim letölthetőek.

